

הספרייה

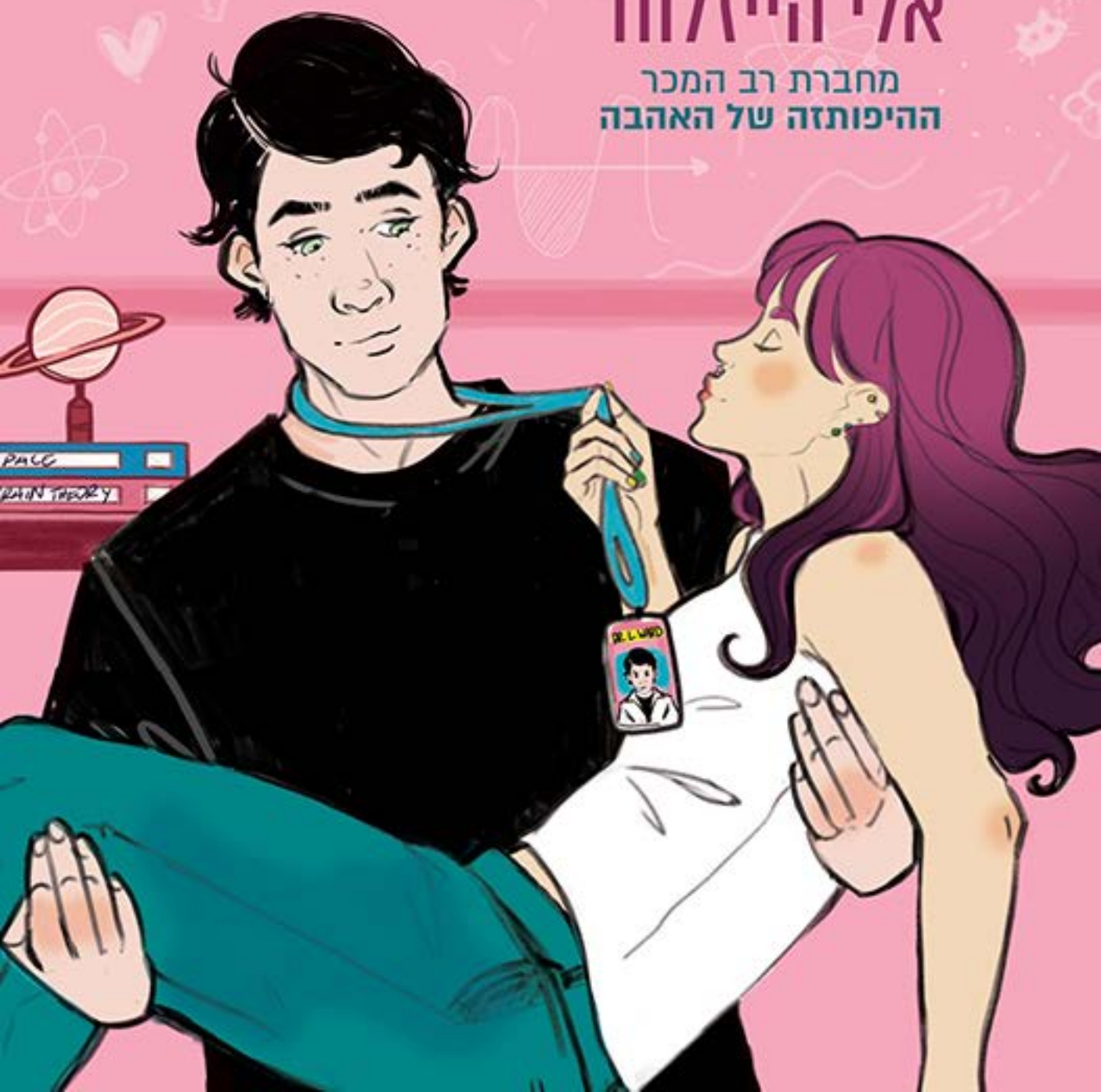
רב מכר בינלאומי

מהמוז

באהבה

אלי הייזלווד

מחברת רב המכר
ההיפותזה של האהבה

תשבחות על ההיפותזה של האהבה

”החד־קרן של הרומנים העכשוויים: שילוב מתעתע של אינטלקט עמוק ואסקפיזם מתוק... להיפותזה של האהבה יש כוח משיכה מסחרי חזק, אבל הסוד השמור יותר הוא שיש קהל מסוים, שמורכב מהאוליב־ות של עולמנו, שחיכו בלהט לספר הזה בדיוק.”

– כריסטינה לורן, סופרת רבי המכר של הניו־יורק טיימס

”מצחיק, סקסי וחכם. אלי הייזלווד עשתה עבודה נפלאה בהיפותזה של האהבה.”

– מריאנה זאפאטה, סופרת רבי המכר של הניו־יורק טיימס

”הספר מתמודד עם אחד המודלים האהובים עליי – כשגבר זעפן פוגש אישה שמחה ועליזה – בצורה מהנה ושובת לב לחלוטין. אהבתי את הקריצות אל רומנים רומנטיים ואל קהילת הקוראות, ולא יכולתי להניח את הספר מהיד. מומלץ בחום!”

– ג'סיקה קלייר, סופרת רבי המכר של הניו־יורק טיימס

”קומדיה רומנטית כתובה להפליא, עם גיבורה שתתאהבו בה מייד – ההיפותזה של האהבה נועד לכבוש לעצמו מקום על מדף הספרים האהובים עליכן.”

– אליזבת אורט, מחברת *A Lady's Formula for Love*

”דיאלוגים חכמים ושנונים ודמויות משנה מגוננות... רומן ריאליסטי ומשעשע שהקוראים לא יוכלו להניח מהיד.”

Starred Review- Library Journal

”עם דמויות שנונות ושובות לב, פרוזה חריפה ווריאציה מוזרה וחיכיה על מודל אהוב, הייזלווד מנוטת באופן משכנע במים הרדודים ומלאי השרטונים של האקדמיה... הרומן העכשווי, החכם והסקסי הזה יגרום הנאה לקבוצה גדולה של חובבות רומנים רומנטיים.”

- Publishers Weekly

אלי הייזלווד
**מהמוח
באהבה**

מאנגלית: מיקי מלץ

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אלי הייזלווד
מהמוח באהבה

Ali Hazelwood
LOVE ON THE BRAIN

Copyright © 2022 by Ali Hazelwood
All rights reserved

Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 18
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing
Group, a division of Penguin Random House LLC

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה-שמואל
עורכת: ורד רווה-שמואל
הגהות: שרון שלו
הגהה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023 | Printed in Israel 2023
סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7029-879 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לגרמליניות שלי [להכניס גיף של DolphinBoob]

1

ההַבְּנוּלָה: אַנְזוּבָה

הנה פרט הטריטוריה האהוב עליי ביותר בעולם כולו: ד"ר מארי סקלודובסקה-קירי הגיעה לטקס נישואיה כשהיא לבושה בחלוק המעבדה שלה.

בעצם, זה סיפור די מגניב: ידיד מדען שידך בינה לבין פייר קירי. הם הודו במבוכה שקראו זה את מאמריו של זו, ופלטטו מעל צנצנות מעבדה מלאות באורניום נוזלי, ותוך שנה הוא הציע לה נישואים. אבל מארי הייתה אמורה להישאר בצרפת רק עד שתקבל את התואר שלה, והיא נאלצה לדחות את הצעתו כדי לחזור לפולין.

הו, כה עצוב.

כאן נכנסת לתמונה האוניברסיטה של קרקוב, שמשחקת את תפקיד הנבל וגם, בלי להתכוון, את הקופידון בסיפור הזה, ומסרבת לתת למארי משרה בסגל ההוראה מפני שהיא אישה (מאוד אלגנטי, אוניברסיטת קרקוב). מעשה מכוער, אני יודעת, אבל יש לו תופעת לוואי משמחת: הוא מחזיר את מארי היישר אל זרועותיו האוהבות, והלא־רדיואקטיביות־עדיין, של פייר. שני החנונים המקסימים האלה

נישאו ב־1895, ומארי, שלא בדיוק הרוויחה הון באותה תקופה, קנתה לעצמה שמלת חתונה נוחה, שאפשר להשתמש בה גם ביומיום, במעבדה. כזו היא הבחורה שלי – פרגמטית!

ברור, הסיפור הזה הופך הרבה פחות מגניב אם מריצים בערך עשר שנים קדימה, כשפייר נדרס על ידי כרכרה ומשאיר את מארי ואת שתי בנותיהם לבד בעולם. נקפוץ ל־1906, ושם נמצא את מוסר ההשכל האמיתי של הסיפור: לא כדאי לסמוך על אנשים שיישארו איתכם. הם יסתלקו בסופו של דבר, בדרך זו או אחרת. אולי הם יחליקו בבוקר גשום ברו דופין וגולגולתם תימחץ על ידי עגלה רתומה לסוס. אולי יחטפו אותם חיירים והם ייעלמו אל אינסופיותו של החלל. או שאולי הם יעשו סקס עם החברה הכי טובה שלך חצי שנה לפני שהם אמורים להתחתן איתך, ויאלצו אותך לבטל את החתונה ולהפסיד ערמות של כסף במקדמות ששולמו.

האמת, השמיים הם הגבול.

אפשר אולי להגיד, אם כך, שאוניברסיטת קרקוב היא רק נבל משני בסיפור. שלא תטעו: אני נהנית לדמיין את ד"ר קירי חוזרת לקרקוב בצעדי ריקוד בנוסח *אִישָה יִפֵּה*, לבושה בשמלת החתונה – לוכסן־חלוק המעבדה שלה מנופפת בשתי המדליות של פרסי הנובל שקיבלה וקוראת, "*big mistake. big. huge*". אבל הנבל האמיתי, זה שגרם למארי לבהות בתקרה ולבכות בשעות הקטנות של הלילה, הוא האובדן. האבל. הארעיות המובנית של יחסי אנוש. הנבל האמיתי הוא אהבה: איזוטופ בלתי יציב, שנמצא כל העת בתהליך של דעיכה גרעינית ספונטנית.

היא תמיד תצא מזה בלי עונש.

אתם יודעים על מה כן אפשר לסמוך? מה אף פעם, לעולם לא ינטוש את ד"ר קירי, עד סוף ימיה? הסקרנות שלה. התגליות שלה. ההישגים שלה.

מדע. מדע הוא הדבר האמיתי.

לכן, כשנאס"א מודיעים לי – לי! *בִּי קוֹנִיגְסְוֹאֶסְקֵר!* – שנבחרתי להיות החוקרת הראשית של בלינק, אחת מתוכניות המחקר היוקרתיות

ביותר שלהם בתחום ההנדסה העצבית, אני צווחת. אני צווחת בקול ובאזשר במשרד הזעיר שלי, נטול החלונות, בקמפוס בת'סדה של המכונים הלאומיים לבריאות. אני צווחת בגלל הטכנולוגיה המדהימה לשיפור ביצועים שאזכה לבנות בשביל לא אחרים מאשר האסטרונואוטים של נאס"א, ואז אני נזכרת שהקירות הם בעובי של נייר טואלט, ושהשכן שלי משמאל הגיש נגדי פעם תלונה רשמית מפני שהקשבתי לרוק אלטרנטיבי נשי משנות ה-90 בלי להשתמש באוזניות. אז אני סוגרת את פי בגב כף היד שלי, נושכת אותה, וקופצת מעלה ומטה באופן הכי חרישי שאני יכולה, כשהשמחה העילאית מתנפצת בתוכי.

אני מרגישה כמו שאני מתארת לי שד"ר קירי הרגישה בוודאי, כשהותר לה סוף-סוף להירשם לאוניברסיטה של פריז, בסוף 1891: כאילו עולם של תגליות מדעיות (רצוי לא רדיואקטיביות) נמצא סוף-סוף בהישג יד. זהו, ללא תחרות, היום החשוב ביותר בחיי, ובעיטת הפתיחה לסופשבוע מדהים של חגיגות. רגעי השיא הם:

- אני מספרת את החדשות לשלוש הקולגות האהובות שלי, ואנחנו יוצאות לבר הקבוע שלנו, דופקות כמה סבבים של קוקטייל וודקה לימון, ומבצעות לפי תור חיקויים משעשעים של הפעם ההיא שבה טרבור, הבוס שלנו, שהוא מכוער ובגיל העמידה, ביקש מאיתנו לא להתאהב בו (אנשי אקדמיה נוטים לטפח אשליות רבות. חוץ מפייר קירי, כמובן. פייר לעולם לא היה עושה זאת).

- אני מחליפה את צבע השיער שלי מוורוד לסגול (עלוי לעשות זאת בבית, כי חברים זוטרים בסגל האקדמיה לא יכולים להרשות לעצמם מכוני יופי; בסוף התהליך, המקלחת שלי נראית כמו שילוב של מכונת צמר גפן מתוק ומשחטה של חדי-קרן, אבל אחרי תקרית הדביכון – שעליה, האמינו לי, אתם לא רוצים לשמוע – בכל מקרה

לא הייתי מקבלת בחזרה את צ'ק הפיקדון מבעל הדירה שלי.)

- אני לוקחת את עצמי לחנות של ויקטוריה'ס סיקרט וקונה סט יפה של בגדים תחתונים בצבע ירוק, ולא מרשה לעצמי להרגיש אשמה בגלל ההוצאה הכספית (אם כי עברו הרבה שנים מאז שמישהו ראה אותי בלי בגדים, ואם זה תלוי בי, אף אחד גם לא יראה אותי עוד הרבה, הרבה שנים).

- אני מורידה את תוכנית האימונים מהכורסה-לריצת-מרתון שהתכוונתי להתחיל בה, ועושה את הריצה הראשונה (ואז צולעת בחזרה הביתה כשאני מקללת את השאפתנות המוגזמת שלי, ומייד משתמכת לתוכנית של מהכורסה-לריצת-חמישה-קילומטר. אני לא מאמינה שיש אנשים שמתאמנים כל יום).

- אני אופה ממתקים בשביל פיניאס – החתול המבוגר של שכני המבוגר-אף-הוא – שמבקר לעיתים קרובות בדירה שלי לארוחת ערב שנייה (לאות תודה, הוא קורע לגזרים את נעלי הקונברס האהובות עליי. ד"ר קירי, בתבונתה האינסופית, הייתה בטוח טיפוס של כלבים).

בקיצור, אני עושה חיים משוגעים. אני אפילו לא עצובה כשמגיע יום שני. זה עוד מאותה שגרה מוכרת – ניסויים, פגישות מעבדה, אכילת ארוחות מוכנות ושתיית מים מוגזים בטעמי פירות ליד שולחן העבודה שלי, בזמן שאני מעבדת נתונים – אבל עם ההכרזה של בלינק, אפילו לדברים הישנים יש תחושה חדשה ומרגשת.

בשיא הכנות: דאגתי נורא. אחרי שארבע בקשות שלי למענקים נדחו תוך פחות משישה חודשים, הייתי בטוחה שהקריירה שלי מדשדשת – אולי אפילו נגמרה. בכל פעם שטרבור קרא לי למשרדו,

ליבי התחיל לדפוק בחוזקה וכפות ידיי הזיעו; הייתי משוכנעת שהוא יגיד לי שלא עומדים לחדש את החוזה השנתי שלי. השנים האחרונות, מאז שקיבלתי את תואר הרוקטור, לא היו תענוג גדול.

אבל זה נגמר. חוזה עם נאס"א הוא הזדמנות שבונה קריירה. אחרי הכול, נבחרתי אחרי סינון אכזרי שכלל 'נערי זהב' כמו ג'וש מרטין, האנק מאליק, אפילו יאן ונדרברג, הבחור הנוראי הזה שמשמין ומעליב את המחקרים שלי כאילו מדובר בספורט אולימפי. היו לי נפילות, הרבה נפילות, אבל אחרי כמעט שני עשורים של אובססיה למוח, הנה אני: המומחית הראשית של בלינק למדעי המוח. אני אעצב ציוד בשביל אסטרונואוטים, ציוד שהם ישתמשו בו כחלל. זה מה שישחרר אותי מאחזותו הדביקה, הסקסיסטית, של טרבור. זה מה שיקנה לי חוזה ארוך טווח, עם מעבדה משלי ותחום מחקר משלי. זוהי נקודת מפנה בחיים המקצועיים שלי – שהם, למעשה, סוג החיים היחיד שאני רוצה לחיות.

במשך כמה ימים אני מתרגשת. אני מתלהבת. אני מתרגשת בהתלהבות.

ואז, ביום שני ב־4:33 לפנות בוקר, האימייל שלי מצפצף עם הודעה מנאס"א. אני קוראת את שמו של האדם שיעמוד יחד איתי בראש בלינק, ופתאום אני כבר לא מתרגשת ולא מתלהבת בכלל.

"את זוכרת את לינוי וורד?"

"ברנט דה אַטוואס* – אה?" דרך הטלפון, קולה של מרייקה נשמע מעוכה ואפוף שינה, מעומעם בגלל הקליטה הגרועה והמרחקים. "בי? זאת את? מה השעה?"

"שמונה ורבע במרילנד, ו..." אני מחשבת במהירות את הברדלי השעות. לפני כמה שבועות רייקה הייתה בטג'יקיסטן, אבל עכשיו היא ב... פורטוגל, אולי? "שתיים בלילה אצלך".

* גרמנית: Brennt da etwas; איפה השרפה (כל הערות השוליים הן של המתרגמת).

רייקה רוטנט, נאנחת, גונחת, ומשמיעה סדרה שלמה של צלילים המוכרים לי היטב מהתקופה בה חלקנו אותו חדר, בשני העשורים הראשונים לחיינו. אני נשענת לאחור בכורסה שלי ומחכה, עד שהיא שואלת, "מי מת?"

"אף אחד לא מת. כלומר, אני בטוחה שמישהו מת, אבל לא מישהו שאנחנו מכירות. באמת ישנת? את חולה? שאעלה על מטוס ואבוא?" אני מודאגת בכנות מכך שאחותי לא נמצאת באמצע סיבוב מועדונים, או מתרחצת בעירום בים התיכון, או מבלה בוועידה של מכשפות ביערות של חצי האי האיברי. מאוד לא אופייני לה לישון בלילה. "לא. שוב נגמר לי הכסף." היא מפקת. "אני נותנת שיעורים פרטיים במשך היום לילדים פורטוגזיים עשירים ומפונקים, עד שארוויח מספיק כדי לטוס לנורווגיה."

אני חכמה מספיק כדי לא לשאול "למה נורווגיה?" כי התשובה של רייקה תהיה פשוט "למה לא?" במקום זה, אני הולכת על "צריכה שאשלח לך קצת כסף?" אני לא ממש שוחה במזומנים, במיוחד אחרי החגיגות (המוקדמות מדי, כפי שהתברר) של הימים האחרונים, אבל אני יכולה לוותר על דולרים אחדים, אם אהיה זהירה. ואפסיק לאכול. למשך כמה ימים.

"לא, ההורים של המפונקים המעיקים משלמים טוב. אה, בי, ילד בן שתיים-עשרה ניסה אתמול לגעת לי בציצי."

"מגעיל. מה עשית?"

"מה שצריך, אמרתי לו שאני אחתוך לו את האצבעות. בכל מקרה – במה זכיתי לעונג הזה, שיעירו אותי בגסות מהשינה?"

"אני מצטערת."

"לא, את לא."

אני מחייכת. "לא, אני לא." מה הטעם לחלוק מאה אחוז מהדנ"א שלך עם אדם אחר אם את לא יכולה להעיר את האדם הזה מהשינה לשיחת חירום? "את זוכרת את פרויקט המחקר ההוא שדיברתי עליו? בלינק?"

"הפרויקט שאת מנהלת? נאס"א? שבו את משתמשת במדעי המוח

המפונפנים שלך כדי לבנות קסדות מפונפנות שישפרו את הביצועים של האסטרונאוטים המפונפנים בחלל?"

"כן. סוג של. מתברר, שאני לא ממש מנהלת, אלא יותר מנהלת-שותפה. המימון מגיע מנאס"א ומהמכונים הלאומיים לבריאות, והם נכנסו לתחרות מי-משתין-רחוק-יותר סביב השאלה איזו סוכנות תהיה האחראית, ובסופו של דבר החליטו שיהיו שני מנהלים." אני מבחינה בהבזק של צבע כתום בזווית עיני – פיניאס, נח על אדן החלון במטבח שלי. אני מניחה לו להיכנס ומלטפת אותו כמה פעמים על ראשו. הוא מיילל באהבה ומלקק את כף ידי. "את זוכרת את לְוִי וֹרְדֵר?"

"זה איזה בחור שיצאתי איתו ושמנסה להשיג את הטלפון שלי כי יש לו זיבה?"

"הא? לא. זה מישהו שפגשתי בלימודי הדוקטורט." אני פותחת את הארון שבו אני מחזיקה את אוכל החתולים. "הוא עשה דוקטורט בהנדסה במעבדה שלי, והיה בשנה החמישית שלו כשאני התחלתי –"

"וורד-תחת!"

"כן, הוא!"

"אני זוכרת! הוא לא היה... שווה? גבוה? חתיך?"

אני מחייכת לעצמי, ושופכת אוכל לצלחת של פיניאס. "אני לא בטוחה מה דעתי על זה שהדבר היחיד שאת זוכרת מהאויב המושבע שלי מלימודי הדוקטורט הוא שהוא מטר תשעים וחמישה." אצל האחיות של ד"ר מארי קירי, הרופאה הנודעת ברוניסלבה דלוסקה והאקטיביסטית החינוכית הלנה סלאיובה, זה לעולם לא היה קורה. אלא אם הן היו מופקרות קטנות כמו רייקה – שאז זה היה קורה אצלן, בהחלט.

"וגם חתיך. את צריכה פשוט להיות גאה שיש לי זיכרון של פיל." "ואני אכן גאה. בכל מקרה, הודיעו לי מי יהיה המנהל-השותף מטעם נאס"א בפרויקט שלי, ו –"

"אין מצב." רייקה הזדקפה כנראה לישיבה. הקול שלה נעשה פתאום צלול כמו בדולח. "אין מצב."

"יש מצב." אני מאזינה לקרקורי הצחוק הצוהלים, חסרי הרסן של

אחותי, בזמן שאני משליכה את הקופסה הריקה לפח. "את יודעת, את יכולה לפחות להעמיד פנים שאת לא נהנית מזה כל כך."

"נכון, אני יכולה. אבל האם אעשה את זה?"

"מן הסתם, לא."

"בכית כשזה נודע לך?"

"לא."

"דפקת את הראש בשולחן?"

"לא."

"אל תשקרי לי. יש לך בליטה במצח?"

"...אולי בליטה קטנה."

"אוי, בי. בי, תודה שהערת אותי כדי לחלוק איתי את החדשה המדהימה הזאת. וורד־תחת הוא לא הבחור שאמר שאת מכוערת בטירוף?"

הוא אף פעם לא אמר את זה, לפחות לא במילים האלה, אבל אני צוחקת חזק כל כך שפיניאס שולח אליי מבט מבוהל. "אני לא מאמינה שאת זוכרת את זה."

"היי, כעסתי על זה מאוד. את שווה בטירוף."

"את אומרת את זה רק כי אני נראית בדיוק כמוך."

"וואו, אפילו לא שמת לי לב."

בכל מקרה, זה לא לגמרי נכון. כן, שתינו, רייקה ואני, נמוכות ורזות. יש לנו אותן עיניים כחולות ואותם תווים סימטריים, אותו שיער שחור וחלק. אבל עברנו מזמן את שלב ה־נלביש־אותן־בבגדים־לא־זהים־חלילה, ובגיל עשרים ושמונה, אף אחד לא צריך להתאמץ כדי להבחין בינינו. לא כשהשיער שלי היה בעשר השנים האחרונות בגוונים שונים של צבעי פסטל, או עם החיבה שלי לפירסינג ולקעקועים מזדמנים. רייקה, על נטיותיה האמנותיות ואהבת הנודדים שלה, היא הנשמה החופשית האמיתית במשפחה; אבל היא מעולם לא טרחה להשקיע בהצהרות אופנה של נשמה חופשית. כאן אני, שאמורה להיות המדענית המשעממת, נכנסת לתמונה כדי למלא את החסר.

"אז, זה הוא? זה שהעליב אותי בעקיפין?"

"כן. ליווי וזרד. האחד והיחיד."

אני מוזגת מים לקערית בשביל פיניאס. זה לא היה בדיוק ככה. ליווי מעולם לא העליב אותי במפורש. אבל, במדומז... נשאתי את ההרצאה האקדמית הראשונה שלי בסמסטר השני של הלימודים המתקדמים, ולקחתי את זה מאוד ברצינות. שיננתי בעל פה את הנאום כולו, חזרתי והכנתי את המצגת שש פעמים, אפילו התייסרתי בגלל התלבושת המושלמת. בסופו של דבר התלבשתי יפה יותר מהרגיל, ואנני, החברה הכי טובה שלי בלימודי הדוקטורט, החליטה, למרבה הצער – אם כי מתוך כוונה טובה – למשוך את ליווי בלשונו ולגרום לו להחמיא לי.

"נכון שבי נראית יפה במיוחד היום?"

זה היה כנראה נושא השיחה היחיד שהיא הצליחה לחשוב עליו. אחרי הכול, אנני דיברה תמיד על כמה שהוא יפה בצורה מסתורית, עם השיער השחור והכתפיים הרחבות והפרצוף המעניין והבלתי רגיל הזה שלו; על כמה היא רוצה שהוא יפסיק להיות מאופק כל כך ויזמין אותה לצאת איתו. אבל לא נראה שליווי מעוניין בשיחה. הוא סקר אותי בריכוז בעיניו הירוקות והחודרות. הוא בחן אותי מכף רגל ועד ראש במשך כמה רגעים. ואז הוא אמר...

כלום. פשוט שום דבר.

הוא רק העלה על פרצופו את מה שטים, ארוסי לשעבר, כינה מאוחר יותר "ההבעה המבועתת" שלו, ויצא מהמעבדה תוך הנהון מגושם בראשו ואפס מחמאות – אפילו לא מחמאה מזויפת ומאולצת. לאחר מכן, האוניברסיטה – בור שופכין רכילותי אולטימטיבי – עשתה את מה שהיא יודעת לעשות, והסיפור קיבל חיים משלו. סטודנטים אמרו שהוא הקיא על כל השמלה שלי; שהוא התחנן בפניי על ברכיו שאשים שקית נייר על ראשי; שהוא נחרד עד כדי כך, שניסה לטהר את מוחו על ידי שתיית אקונומיקה, וכתוצאה מכך סבל מנזק נוירולוגי בלתי הפיך. אני משתדלת לא לקחת את עצמי יותר מדי ברצינות, והיה משעשע להיות חלק מסוג של ים, אבל השמועות היו כל כך פרועות, שהתחלתי לתהות אם אני באמת מגעילה.

ובכל זאת, מעולם לא האשמתי את ליווי. מעולם לא כעסתי על שלא הסכים שיכריחו אותו להעמיד פנים שהוא חושב שאני מושכת. או... טוב, לא-דוחה. אחרי הכול, הוא תמיד נראה כזה גבר-גבר. שונה מהנערים שהקיפו אותי. רציני, מרוסן, מהורהר שכזה. מוכשר ומלא עוצמה. אלפא, מה שזה לא אומר. בחורה עם עגיל ספטום וצבע אומברה כחול בשיער לא תתאים לדעותיו על איך שנשים יפות אמורות להיראות, וזה בסדר גמור.

הדברים שבגללם אני כן נוטרת לליווי אלו שאר צורות ההתנהגות שלו בשנה שבה המסלולים שלנו חפפו זה לזה. כמו העובדה שהוא מעולם לא הסתכל לי בעיניים כשדיברתי אליו, או שהוא תמיד מצא תירוץ כדי לא להגיע לפגישות של מועדון הפרסומים כשהגיע תורי להציג מאמר. אני שומרת לעצמי את הזכות לכעוס על איך שהוא חמק ויצא מתוך דיון קבוצתי ברגע שהצטרפתי לשיחה, על זה שהחשיב אותי כל כך לא ראוייה להתייחסות שמעולם לא אמר אפילו שלום כשנכנסתי למעבדה, על איך שתפסתי אותו נועץ בי מבט בהבעה כעושה, מרוכזת, כאילו הייתי איזה שיקוף מבהיל. אני שומרת את הזכות להיות מרירה על כך שאחרי שטים ואני התארסנו, ליווי לקח אותה הצידה ואמר לו שהוא יכול להשיג משהו טוב יותר ממני. באמת, מי מתנהג ככה?

יותר מהכול, אני שומרת את הזכות לתעב אותו על כך שהבהיר שהוא חושב שאני מדענית בינונית. מכל שאר הדברים הייתי יכולה להתעלם די בקלות, אבל חוסר ההערכה לעבודה שלי... לנצח אמשך להשחית את הגרזן שלי על הסלע הזה.

כלומר, עד שאתקע אותו במפשעה שלו.

ליווי הפך לאויב המושבע שלי ביום שלישי אחד של חודש אפריל, במשרדה של מנחת הרוקטורט שלי. סמנתה לי הייתה – והיא עדיין – מדהימה בכל מה שקשור לדימוות מוחי. אם יש דרך לבחון את מוחו של יצור אנושי חי בלי לפתוח לו את הגולגולת, סאם הגתה אותה או התמחתה בה. המחקר שלה מבריק, ממומן בנדיבות, ומאוד בין תחומי – ומכאן, המגוון הרב של דוקטורנטים

שהיא הנחתה: נוירולוגים קוגניטיביים כמוני, שמעוניינים לחקור את הבסיס הנוירולוגי של ההתנהגות, אבל גם אנשי מחשבים, ביולוגים, פסיכולוגים. מהנדסים.

אפילו בתוך הכאוס הצפוף במעבדה של סאם, ליווי התבלט. היה לו כישרון לפתרון בעיות מהסוג שסאם אהבה – הסוג שמעלה את הדימויות המוחי לדרגה של אומנות. בשנה הראשונה שלו, הוא מצא דרך לבנות ספקטרוסקופיה ניידת של אינפרה־אדום, בעיה שפוסט־דוקטורנטים ניסו לפתור במשך עשרות שנים. בשנתו השלישית הוא חולל מהפכה בתהליך ניתוח הנתונים במעבדה. בשנתו הרביעית הוא פרסם מאמר במגזין science. ובחמישית, כשאני הצטרפתי למעבדה, סאם קראה לשנינו יחד אל משרדה.

"יש פרויקט מדהים שאני רוצה לרחוף קדימה," היא אמרה בהתלהבות הרגילה שלה. "אם נצליח לעשות את זה, זה ישנה את התחום כולו. ולכן אני צריכה שהנוירולוגית הכי טובה שלי והמהנדס הכי טוב שלי יעבדו על זה בשיתוף פעולה."

זה היה אחר צוהריים של תחילת האביב, ורוח נעימה נשבה. אני זוכרת את זה מצוין, כי אותו בוקר היה בלתי נשכח: טים כורע על ברכ אחת, באמצע המעבדה, מציע נישואים. קצת תיאטרלי, לא בדיוק הסגנון שלי, אבל לא הייתה לי שום כוונה להתלונן – לא כשהשמעות של זה הייתה שמישהו רוצה להיות לצידי לנצח. אז הבטתי לתוך עיניו, בלעתי את הדמעות ואמרתי כן.

כמה שעות מאוחר יותר, הרגשתי את טבעת האירוסים ננעצת בכאב לתוך אגרופי הקפוץ. "אין לי זמן לשיתופי פעולה, סאם," אמר ליווי. הוא עמד רחוק ממני ככל שיכל, ועדיין הצליח למלא את המשרד הקטן ולהפוך למרכז הכובד שלו. הוא לא טרח להביט בי. הוא אף פעם לא טרח להביט בי.

סאם קימטה את מצחה. "שלשום אמרת שאתה מצטרף לפרויקט." "לא הסברתי את עצמי נכון." הבעת פניו הייתה בלתי ניתנת לפענוח. בלתי מתפשרת. "מצטער, סאם. אני פשוט עסוק מדי." כחכחתי בגרוני ועשיתי כמה צעדים לעברו. "אני יודעת שאני רק

בשנה הראשונה, "פתחתי בקול מפייס, "אבל אני מבטיחה לך שאני יכולה למלא את חלקי. ו –"

"זה לא העניין", הוא אמר. עיניו פגשו לרגע בעיניי, ירוקות ושחורות וקרות וסוערות, ולרגע קל הוא נראה לכוד, כאילו הוא לא יכול להסיט את מבטו. ליכי החמיץ פעימה. "כמו שאמרתי, אין לי זמן לקחת פרויקטים נוספים עכשיו."

אני לא זוכרת למה יצאתי מהמשרד לבדי, או למה החלטתי להשתהות מחוץ לדלת. אמרתי לעצמי שזה בסדר. ליווי פשוט עסוק. כולם היו עסוקים. האקדמיה לא הייתה אלא חבורה של אנשים עסוקים, שמתרוצצים להם ברוב התעסקות. אני עצמי הייתי סופר-עסוקה, כי סאם צדקה: הייתי אחת ממדעניות המוח הטובות ביותר במעבדה. הייתה לי הרבה מאוד עבודה משלי.

עד ששמעתי במקרה את שאלתה הדאוגה של סאם: "למה שינית את דעתך? אתה אמרת שהפרויקט הולך להיות הצלחה בטוחה."
"אני יודע. אבל אני לא יכול. אני מצטער."

"מה אתה לא יכול?"

"לעבוד עם פי."

סאם שאלה אותו למה, אבל לא התעכבתי כדי להקשיב. הלימודים לתואר מתקדם מכל סוג שהוא מצריכים מנה נכבדה של מזוכיזם, אבל לעמוד ולהקשיב כשמישהו מטנף עליי באוזני הבוסית שלי, כאן אני מותחת את הגבול. ברחתי משם בריצה, ובשבוע לאחר מכן, כששמעתי את אנני מפטפטת בעליזות על העובדה שליווי הסכים לעזור לה בתזה שלה, הפסקתי לשקר לעצמי.

ליווי וורד, הוד וורדיותו, ד"ר וורד-תחת, מתעב אותי.

אותי.

אותי באופן ספציפי.

כן, הוא היה צוק סלע גברי שתקן, קודר ומהורהר. הוא היה מופנם, שומר על פרטיותו. היה לו מזג מאופק ומסוגר. לא יכולתי לדרוש ממנו שיחבב אותי, ולא הייתה לי שום כוונה לעשות זאת. ועדיין, אם הוא יכול היה להיות מנומס, תרבותי, אפילו ידידותי

ביחסו לכל שאר האוכלוסייה, הוא יכול היה לעשות מאמץ גם איתי. אבל, לא – ליווי וורד בבירור מתעב אותי, ולנוכח שנאה שכזאת...

טוב. לא הייתה לי ברירה אלא לשנוא אותו בחזרה.

"את שם?" שאלה רייקה.

"כן," אני עונה בשקט, "אני סתם חושבת על ליווי."

"אז הוא בנאס"א? מותר לקוות שישלחו אותו למאדים להחזיר את

חללית המחקר Curiosity?"

"למרבה הצער, לא לפני שהוא יסיים לנהל יחד איתי את הפרויקט

שלי." בשנים האחרונות, בזמן שהקריירה שלי נאבקה לשאוף אוויר

כמו היפופוטם עם דום נשימה בשינה, ליווי שגשג – שגשג באופן

דוחה. הוא פרסם מחקרים מעניינים, קיבל מענק עצום ממשרד ההגנה

וגם, לפי המייל שסאם הפיצה, אפילו נכנס לרשימת ה'10 השווים

מתחת לגיל 40' של המגזין פורבס, במהדורה שהוקדשה למדע.

הסיבה היחידה שיכולתי לסבול את ההצלחה שלו בלי להתפטר היא

שהמחקר שלו הלך והתרחק מדימוות מוחי. זה הפך אותנו ללא-ממש-

מתחרים ואפשר לי פשוט... לא לחשוב עליו לעולם. פטנט נפלא,

שעבד נהדר – עד היום.

האמת, שיזדיין היום.

"אני עדיין נהנית מזה הנאה עצומה, אבל אעשה מאמץ להתנהג

כמו אחות אוהדת. עד כמה את מודאגת מזה שתעבדי איתו, בסקאלה

של מאחת ועד לנשום בכבדות לתוך שקית נייר?"

אני שופכת את מה שנשאר מהמים של פיניאס לתוך עציץ של

חינניות. "אני חושבת שלהיות חייבת לעבוד עם מישהו שחושב שאני

מדענית מחורבנת, מצדיק לפחות שני משאפים."

"את מדהימה. את המדענית הכי טובה שיש."

"אה, תודה." אני בוחרת להאמין שהעובדה שרייקה מתייגת

אסטרולוגיה וטיפול בקריסטלים תחת התווית "מדע" גורעת רק מעט

מערכה של המחמאה. "זה הולך להיות זוועתי. נורא. אם הוא דומה

במשהו לאיך שהוא היה, אני הולכת ל... רייקה, את עושה פיפי?"

רגע של שתיקה, מלאה ברעש של מים זורמים. "אולי היי, את זאת שהערת אותי ואת השלפוחית שלי. בבקשה, תמשיכי."
 אני מחייכת ומנידה בראשי. "אם הוא דומה במשהו לאיך שהוא היה באוניברסיטה של פיטסבורג, זה הולך להיות סיוט לעבוד איתו. וחוץ מזה, אני אהיה בטריטוריה שלו."
 "נכון, כי את עוברת ליוסטון."
 "לשלושה חודשים. עוזרת המחקר שלי ואני עוזבות בשבוע הבא."

"אני מקנאה. אני הולכת להיות תקועה כאן בפורטוגל למי יודע כמה זמן, כשחיקוי זול של ג'ופרי באראתיון, שמסרב ללמוד את ההבדל הדקדוקי בין איווי לציווי, שולח אליי ידיים. אני נמקה, בי."
 לעולם לא אפסיק לתמוה על האופן השונה שבו הגבנו, רייקה ואני, לכך שלאורך כל ילדותנו השליכו אותנו לכל עבר כמו כדורי גומי, לפני וגם אחרי המוות של הורינו. הוקפצנו מאחד מבני המשפחה המורחבת לאחר, גרנו בתריסר ארצות, וכל מה שרייקה רוצה זה... לגור בעוד ארצות. לטייל, לראות מקומות חדשים, להתנסות בדברים חדשים. כאילו הכמיהה לשינוי היא רכיב מובנה במוח שלה. היא ארוזה את עצמה ביום שסיימנו את התיכון, ובעשור האחרון חצתה יבשות, כשהיא מתלוננת על שעמום אחרי שבועות ספורים במקום אחד.
 אני הפוכה ממנה. אני רוצה ביטחון. יציבות. לתקוע שורשים. חשבתי שאשיג את זה עם טים, אבל כמו שאמרתי, לסמוך על אחרים זה עסק מסוכן. אהבה וקביעות הם דברים מנוגדים, אז עכשיו אני מתמקדת בקריירה שלי. אני רוצה משרה לטווח ארוך בתור מדענית במכונים הלאומיים לבריאות, ובלנינג הוא קרש הקפיצה המושלם.

"את יודעת על מה חשבתי?"

"ששכחת להוריד את המים?"

"אסור להוריד את המים כלילה – צנרת אירופית רעשנית. אם אוריד את המים, השכן שלי ישאיר לי פתקים פאסיביים-אגרסיביים. אבל תקשיבי: לפני שלוש שנים, כשביליתי את הקיץ באיסוף אבטיחים באוסטרליה, פגשתי בחור אחד מיוסטון. הוא היה ממש כיפי. וגם

חמוד. אני בטוחה שאוכל למצוא את המייל שלו ולשאול אותו אם הוא פנוי –

”לא.”

”היו לו עיניים ממש יפות והוא ידע לגעת באף שלו עם קצה הלשון – זה, כאילו, עשרה אחוז מהאוכלוסייה.”

אני רושמת במוחי לבדוק אם זה נכון. ”אני נוסעת לשם כדי לעבוד, לא כדי לצאת עם מר אף-לשון.”

”את יכולה לעשות גם וגם.”

”אני לא יוצאת לדייטים.”

”למה?”

”את יודעת למה.”

”למעשה, לא.” הקול של רייקה מקבל את הגוון העקשני הרגיל

שלו. ”תקשיבי, אני יודעת שבפעם האחרונה שיצאת לדייטים –

”מאורסת התכוונת.”

”אותו הדבר. אולי הדברים לא הסתדרו טוב” – אני מרימה גבה

אחת לנוכח מכבסת המילים הכי מתייפייפת ששמעתי אי פעם – ”ואת

רוצה להרגיש בטוחה ולתחזק את הגבולות הרגשיים שלך, אבל זה

לא יכול למנוע ממך לצאת שוב לדייטים. את לא יכולה לשים את

כל הביצים שלך בסל של המדע. יש סלים אחרים, טובים יותר. כמו

הסל של הסקס, והסל של המזמוזים, והסל של לתת-לבחור-לשלם-

על-הארוחה-הטבעונית-היקרה-שלך, ו – ”פיניאס בוחר את הרגע הזה

בדיוק כדי ליילל בקול רם. יבורך התזמון החתולי שלו. ”בי! לקחת

את החתלתול הזה שדיברת עליו?”

”הוא של השכן.” אני גוחנת כדי לחכך בו את אפי, הכרת תודה

שקטה על שהסיח את דעתה של אחותי באמצע הדרשה שלה.

”אם את לא רוצה לצאת עם מר אף-לשון, לפחות קחי חתול. כבר

בחרת בשבילי את השם המטופש ההוא.”

”מי־אורי קירי זה שם אדיר – ולא.”

”זה חלום הילדות שלך! זוכרת כשהיינו באוסטריה? איך שיחקנו

בהארי פוטר והפטרונוס שלך היה תמיד חתול קטן?”

"ושלך היה דג בועה." אני מחייכת. קראנו יחד את הספרים בגרמנית, שבועות ספורים לפני שעברנו לאנגליה אל בת הדודה שלנו מצד אמא, שלא הייתה בדיוק מאושרת מכך שהתאכסנו בחדרון הזעיר הנוסף שבדירתה. אף, אני שונאת לעבור. אני עצובה שעליי לעזוב את הדירה שלי בבת'סדה, המחורבנת-מבחינה-אובייקטיבית-אבל-אהובה-מאוד. "בכל מקרה, הארי פוטר הוכתם לנצח, ואני לא לוקחת חתול."

"למה?"

"כי הוא ימות תוך שלוש-עשרה עד שבע-עשרה שנים, לפי הנתונים הסטטיסטיים האחרונים, וינפץ את הלב שלי לשלוש-עשרה עד שבע-עשרה חתיכות."

"אוי, אלוהים אדירים."

"אני אסתפק בלאהוב חתולים של אנשים אחרים ואף פעם לא לדעת מתי הם הלכו לעולמם."

אני שומעת חבטה עמומה, כנראה רייקה שמפילה את עצמה בחזרה על המיטה.

"את יודעת מה המחלה שלך? היא נקראת –"

"זאת לא מחלה, כבר דיברנו על –"

"– הפרעת אישיות נמנעת. את עצמאית באופן חולני ולא נותנת לאחרים להתקרב מפחד שהם יעזבו אותך בסופו של דבר. בנית סביבך גדר – גדר ביי-טחון – ואת מבוהלת מכל דבר שדומה לרגש –" קולה של רייקה נמוג לתוך פיהוק שובר לסתות, ואני מרגישה גל של אהבה אליה. אף על פי שבילוי הזמן החביב עליה הוא להקליד את תכונות האישיות שלי באתר הייעוץ הרפואי WebMD, ולאבחן אצלי הפרעות אישיות מדומיינות.

"לכי לישון, רייקה. אתקשר אלייך בקרוב."

"כן, בסדר." עוד פיהוק קטן. "אבל אני צודקת, ביי-צ'ית. ואת טועה."

"ברור. לילה טוב, מתוקה."

אני מנתקת וממשיכה ללטף את פיניאס עוד כמה דקות. כשהוא

חומק החוצה אל הרוח הרעננה של ליל תחילת האביב, אני מתחילה לארוז. בעוד אני מקפלת את מכנסי הסקיני ג'ינס שלי וחולצות צבעוניות, אני נתקלת במשהו שלא ראיתי כבר זמן מה: שמלה עם נקודות צהובות על בד כותנה כחול – אותו כחול של חלוק החתונה של ד"ר קירי. Target, קולקציית האביב, לפני בערך חמישה מיליון שנים. שנים-עשר דולר, פחות או יותר. זו השמלה שלבשתי כשליווי החליט שאני בסך הכל יבלת בעלת תודעה, הדוחה ביותר מבין כל היצורים שבטבע.

אני מושכת בכתפיי ודוחפת את השמלה למזוודה.

עצב הַאֲגוּס: איבוד הנרה

"דרך אגב, את יכולה להידבק בצרעת מארמדיל."
 אני מנתקת את אפי מחלון המטוס ונועצת מבט ברוסיו, עוזרת
 המחקר שלי. "באמת?"
 "כן. הם נדבקו בזה מבני אדם לפני אלפי שנים, ועכשיו הם
 מדביקים אותנו בחזרה." היא מושכת בכתפיה. "נקמה שמוגשת קרה
 וכל זה."
 אני מחפשת בפניה היפות רמזים לכך שהיא משקרת. עיניה
 הגדולות והכהות, התחומות באייליינר עבה, מסתוריות ובלתי
 מפוענחות. שערה הוא שחור־נְטָה*, עד כדי כך שהוא בולע תשעים
 ותשעה אחוז מהאור הנראה לעין. פיה מלא, ונוטה כלפי מטה בשרבוב
 השפתיים הזועף האופייני לה.
 לא. לא גיליתי כלום. "זה אמיתי?"

* Vantablack – צבע שחור סינתטי, שנחשב לחומר השחור ביותר המוכר
 למדע.

"הייתי משקרת לך?"

"בשבוע שעבר נשבעת לי שסטיבן קינג כותב סדרת המשך לפו הדב." ואני האמנתי לה. כמו שהאמנתי שליידו גאגא היא חברה ידועה בכת השטן, או שמחבטי בדמינטון עשויים מעצמות וממעיים של בני אדם. סרקזם יבש ומצמרר ותיעוב גותי כלפי המין האנושי הם סימני ההיכר שלה. אני אמורה כבר להיות חכמה יותר ולא לקחת אותה ברצינות. הבעיה היא, שמדי פעם היא משחררת איזה סיפור שנשמע מטורף, אבל אחרי בדיקה נוספת (כלומר, חיפוש בגוגל) הוא מתגלה כאמת. לדוגמה, האם ידעתם שהמנסרים מטקסס מבוסס על סיפור אמיתי? לפני רוסיו, לא ידעתי. וישנתי הרבה יותר טוב בלילה.

"אז אל תאמיני לי." היא מושכת בכתפיה וחוזרת אל הספר שלה, ספר הכנה לקבלה ללימודים המתקדמים. "תלטפי את הארמדילוס המצורעים ותמותי."

היא כל כך מוזרה. אני מתה עליה.

"היי, את בטוחה שתסתרדי עם זה, להיות רחוקה מאלכס למשך כמה חודשים?" אני מרגישה קצת אשמה שהרחקתי אותה מהחבר שלה. כשהייתי בת עשרים ושתיים, אם מישוהו היה מבקש ממני להיפרד מטים לכמה חודשים, הייתי מטביעה את עצמי בים. מצד שני, במבט לאחור הוכח מעבר לכל ספק שהייתי אידיוטית מושלמת, ורוסיו נראית די נלהבת לקראת ההזדמנות. היא מתכננת לנסות להתקבל בסתיו לתוכנית ללימודי המוח בג'ונס הופקינס, ושורה על נאס"א בקורות החיים שלה לא תזיק בכלל. היא אפילו חיבקה אותי כשהצעתי לה את ההזדמנות להצטרף – רגע של חולשה שאני בטוחה שהיא מתחרטת עליו מעומק ליבה.

"להסדר עם זה? את צוחקת?" היא מסתכלת עליי כמו על מטורפת. "שלושה חודשים בטקסס, את יודעת כמה פעמים אני אוכל לראות את לָה יורֶנָה?"

"לָה... מה?"

היא מגלגלת את עיניה ותוחבת לאוזניה את האַיירפֶודס שלה. "את באמת לא יודעת שום דבר על רוחות רפאים נשיות מפורסמות."

אני מסתירה חיוך ומסתובבת בחזרה אל החלון. ב-1905, ד"ר קירי החליטה להשקיע את כספי הזכייה בנובל בשכירת עוזרת המחקר הראשונה שלה. אני תוהה אם גם היא מצאה את עצמה עובדת עם אימואית מעריצת קת'ולה ומפחידה קצת. אני מביטה בעננים עד שאני משתעממת, ואז מוציאה מכיסי את הטלפון שלי ומתחברת אל הווייפיי החינמי שמסופק במהלך הטיסה. אני שולחת מבט אל רוסיו, לוודא שהיא לא שמה לב אליי, ומסיטה את המסך לכיוון הנגדי.

אני לא אדם חשאי במיוחד, בעיקר מתוך עצלות: אני מסרבת לקחת על עצמי את המאמץ השכלי הכרוך במעקב אחרי שקרים והשמטות. עם זאת, יש לי סוד אחד. פיסה אחת של מידע שמעולם לא חלקתי עם נפש חיה – אפילו לא עם אחותי. שלא תבינו לא נכון, הייתי מפקידה בידי רייקה את חיי, אבל אני גם מכירה אותה טוב מספיק כדי לדמיין את התמונה: היא לבושה בשמלת קיץ מתנפנפת, מפלרטטת עם רועה צאן סקוטי שפגשה במסעדה איטלקית בחוף אמלפי. הם מחליטים לקחת את פטריות ההזיה שקנו מחוואי בלארוסי, ובאמצע הטריפ היא פולטת בטעות את הדבר האחד שנאסר עליה במפורש לחזור עליו: אחותה התאומה, בי, מפעילה את אחד מחשבונות הטוויטר הפופולריים ביותר והשנויים במחלוקת ביותר בפיד של האקדמיה. בן דודו של הרועה הסקוטי פעיל בסתר בתנועה לזכויות הגבר, והוא שולח לי בדואר אופוסום מת, מלשין עליי לחברים המטורפים שלו, ואני מפוטרת.

לא, תודה. אני אוהבת יותר מדי את העבודה שלי (ואופוסומים).
פתחתי את המשתמש @מה מארי הייתה עושה בסמסטר הראשון של לימודי הדוקטורט. לימדתי קורס בנוירואנטומיה, והחלטתי לתת לסטודנטים שלי סקר אנונימי של אמצע הסמסטר, ולבקש משוב פן על איך לשפר את הקורס. מה שקיבלתי היה... לא את זה. אמרו לי שההרצאות שלי יהיו מעניינות יותר אם אעביר אותן כשאני עירומה. שאני צריכה להעלות במשקל, לעשות ניתוח להגדלת חזה, להפסיק לצבוע את השיער בצבעים לא טבעיים, להיפטר מהפירסינג שלי.

אפילו קיבלתי מספר טלפון להתקשר אליו אם 'מתחשק לי זין באורך עשרים וחמישה סנטימטר' (כן, בטח).

התגובות היו די דוחות, אבל מה שגרם לי להסתגר בתא השירותים ולפרוץ בבכי היו הסטודנטים האחרים בקבוצה שלי – ובהם טים. הם פטרו את התגובות בצחוק, בתור בדיחות בלתי מזיקות, ושכנעו אותי לא לדווח עליהן לראש החוג, כשהם טוענים שאני סתם עושה עניין מכלום.

כולם היו, כמובן, גברים.

(ברצינות: למה גברים עושים את זה?)

באותו לילה נרדמתי בבכי. למחרת בבוקר התעוררתי כשאני תוהה כמה נשים במדעים המדויקים מרגישות בודדות כמוני, ומתוך דחף הורדתי טוויטר ופתחתי את @מה מארי הייתה עושה. שמתו שם תמונה עם פוטושופ גרוע של ד"ר קירי מרכיבה משקפי שמש, ובין של שורה אחת: הופכת את הטבלה המחזורית לנשית יותר מאז 1889 (היא/את). רציתי רק לצרוח לתוך הריק. בכל הכנות, לא חשבתי שמישהו יראה בכלל את הציוץ הראשון שלי. אבל טעיתי.

@מה מארי הייתה עושה מה ד"ר קירי, הפרופסורית האישה הראשונה בסורבון, הייתה עושה אם אחד הסטודנטים שלה היה מבקש שתעביר את ההרצאה כשהיא עירומה?

@198888 היא הייתה מקצרת לו את מחצית החיים.

@אנהה מלשינה עליו לפייר!!!

@אמילי98 שמה לו קצת פולונים במכנסיים ורואה איך הזין שלו מתכווץ.

@תולעתביו55 מפציצה אותו בנשק גרעיני

@**לוסי בים היהלומים** זה קרה לך? אלוהים, אני כל כך מצטערת. פעם סטודנט אמר משהו על התחת שלי וזה היה כל כך דוחה ואף אחד לא האמין לי.

כעבור מחצית העשור, אחרי חופן של אזכורים באתר Chronicle of Higher Education, מאמר בניו־יורק טיימס, ובערך מיליון עוקבים, ממה"ע הוא מקום המפלט שלי. ומה שנפלא הוא, שאני חושבת שזה נכון גם לגבי הרבה אחרות. הפרופיל התפתח לסוג של קהילה תרפויטית, שנשים במדעים המדויקים מנצלות אותה כדי לספר את הסיפורים שלהן, להחליף עצות ו... לקטר. הו, אנחנו מקטרות. אנחנו מקטרות המון, וזה נהדר.

@**שרה ביולוגיה** היי, @מה מארי הייתה עושה אם היא לא הייתה מקבלת קרדיט על פרויקט שהיה רעיון מקורי שלה ושהיא עבדה עליו יותר משנה? כל שאר השותפים בפרויקט הם גברים, כי *ברור* שזה מה שהם.

איכס. אני מעוותת את פניי ומצטטת את הציוץ של שרה.

מארי הייתה מגניבה להם קצת רדיום לקפה. וגם, היא הייתה שוקלת לדווח על זה לרשות להגנות במחקר, כשהיא דואגת לתעד כל שלב בתהליך ♥

אני לוחצת על 'שלח', מתופפת באצבעותיי על מסעדי הכיסא, ומחכה. התשובות שלי הן לא מוקד המשיכה העיקרי של הפרופיל, ממש לא. הסיבה האמיתית שאנשים מגיעים אל ממה"ע היא... כן. זה. אני מרגישה שהחיוך שלי מתרחב כשהתגובות מתחילות לזרום.

@**ד"ר אליא** זה קרה גם לי. הייתי האישה היחידה והלא־לבנה

היחידה בשורת המחברים, והשם שלי נעלם פתאום בשל
ההגהות. תכתבי לי בפרטי אם בא לך לדבר, שרה.

@אמי ברנרד אני חברה בארגון של נשים במדע, ובאתר שלנו
יש עצות למצבים כאלה (למרבה הצער, הם נפוצים מאוד)!

@הגיאולוגית אני עוברת סיטואציה דומה לשל @שרה
ביולוגיה. דיווחתי על זה לרשות להגנות במחקר וזה עדיין
בתהליך, אבל אשמח לדבר אם את צריכה לפרוק.

@סטיב הריסון והרי החדשות, חמודה: את משקרת לעצמך.
התרומה שלך לא מספיק חשובה כדי להצדיק קרדיט. חברי
הצוות שלך עשו לך טובה כשנתנו לך להיגרר קצת אחריהם,
אבל אם את לא חכמה מספיק, את בחוץ. לא הכל קשור לזה
שאת אישה, לפעמים את סתם לזרית

זוהי אמת ידועה ומקובלת בעולם כולו, שקהילה של נשים המנסה
לעסוק בענייניה בהכרח זקוקה לדעתו של איזה גבר מזדמן.
למדתי מזמן שלהיכנס לוויכוח עם שוכני־מרתפים מתנשאים
מהמדעים המדויקים, שמתחברים לרשת כדי לחפש לעצמם ריב, זה
לא רעיון טוב – הדבר האחרון שאני רוצה זה לספק בידור חינם לאגו
הרעוע שלהם. אם הם רוצים לשחרר קיטור, הם יכולים לעשות מנוי
לחדר כושר או לשחק משחקי ירי־בגוף־שלישי בווידיאו. כמו אנשים
נורמלים.

אני מתכוונת להסתיר את תרומתו המענגת של @סטיב הריסון,
אבל רואה שמישהו ענה לו.

@שמקדמיה כן, מארי, לפעמים אתה סתם לזר. סטיב בטוח
יודע.

אני מצחקת.

@מה מארי הייתה עושה אוי, סטיב. אל תרד על עצמך כל כך.

@שמקדמיה הוא רק בחור, שעומד מול בחורה,* ומבקש ממנה לעבוד פי שניים יותר קשה ממה שהוא עבד אי פעם כדי להוכיח שהיא ראויה להפוך למדענית.

@מה מארי הייתה עושה סטיב, רומנטיקן מיושן שכמותך.

@סטיב הריסון לכו תזדיינו. כל הדחיפה המגוחכת הזאת של נשים למדעים המדויקים הורסת את המדעים המדויקים. אנשים צריכים לקבל עבודות בגלל שהם טובים ולא בגלל שיש להם ואגינות. אבל היום אנשים מרגישים שהם חייבים לקחת נשים לעבודה והן מקבלות עבודות במקום גברים שמתאימים יותר מהן. זה הסוף של המדעים המדויקים וזה לא בסדר.

@מה מארי הייתה עושה סטיב, אני רואה שזה מעציב אותך.

@שמקדמיה די, די, אל תבכה.

סטיב חוסם את שנינו, ואני מצחקת שוב, ומושכת אליי מבט סקרני מכיוונה של רוסיו. @שמקדמיה הוא עוד פרופיל עם פופולריות עצומה בפיד האקדמיה, והאהוב עליי ביותר, ללא מתחרים. הוא מצייץ בעיקר על זה שהוא אמור לכתוב, צוחק על אליטיזם ועל אקדמאים שיושבים במגדל שן, ומצביע על מדע רע או מוטה. בהתחלה הייתי קצת חשדנית כלפיו – הביו שלו אומר "הוא/אתה", וכולנו יודעים

* פרפראזה על השורה המפורסמת מהסרט ננטינג היל – "אני רק בחורה, שעומדת מול בחור, ומבקשת ממנו לאהוב אותה".

איך גברים סיסג'נדרים יכולים להתנהג באינטרנט. אבל בסופו של דבר, הוא ואני יצרנו סוג של ברית. כשהחנונים המדעיים העילאיים והמתנשאים יוצאים למתקפה על עצם הרעיון של נשים במדעים מדויקים ומתחילים לחטט עם קלשונים בתוך האזכורים שלי, הוא עוזר לי ללעוג להם קצת. אני לא זוכרת מתי בדיוק התחלנו להתכתב בפרטי, מתי הפסקתי לחשוש שהוא חבר בקהילה של גיימרים שונאי נשים ורק מנסה לחשוף את הזהות שלי, או מתי התחלתי להחשיב אותו בתור חבר. אבל כעבור כמה שנים, הנה אנחנו, מצ'וטטים כמה פעמים בשבוע על חצי תריסר נושאים שונים, אפילו בלי שגילינו זה לזה את שמותינו האמיתיים. האם זה מוזר, לדעת שלשמק היו כינים שלוש פעמים בכיתה ב', אבל לא לדעת באיזה אזור זמן הוא גר? קצת. אבל זה גם משחרר. וחוץ מזה, להביע דעות ברשת יכול להיות עניין מסוכן. האינטרנט הוא ים שורץ דגים מפחידים, דגים פושעי סייבר, ואם מארק צוקרברג יכול לכסות את מצלמת הלפטופ שלו בחתיכה של נייר דבק, אני שומרת לעצמי את הזכות להישאר אנונימית עד כאב.

הדיילת מציעה לי כוס מים מהמגש שלה. אני מנענעת בראשי, מחייכת, ושולחת לשמק הודעה.

מארי: אני חושבת שסטיב לא רוצה לשחק איתנו יותר.

שמק: אני חושב שלא חיבקו את סטיב מספיק כשהוא היה ראשן.

מארי: חחחח!

שמק: איך החיים?

מארי: טובים! מתחילה פרויקט חדש ומדליק בשבוע הבא. כרטיס הברירה מהבוס הדוחה שלי.

שמק: אני לא מאמין שהוא עוד נמצא בשטח.

מארי: כוחם של קשרים. ואינרציה. מה איתך?

שמק: העבודה מעניינת.

מארי: מעניינת בצורה טובה?

שמק: מעניינת מבחינה פוליטית. אז, לא.

מארי: אני מפחדת לשאול. ואיך כל השאר?

שמק: מוזר.

מארי: שוב החתול שלך עשה לך קקי בתוך הנעל?

שמק: לא, אבל שלשום מצאתי עגבנייה בתוך המגף שלי.

מארי: בפעם הבאה תשלח תמונות! מה קורה?

שמק: האמת, כלום.

מארי: נו, די!

שמק: איך יודעים בכלל שמשהו קורה?

מארי: חסרים לך סימני קריאה!

שמק: !!!!!1!!1!!!!!!

מארי: שמק.

שמק: רק לידיעתך, אני נאנח עמוקות.

מארי: אני בטוחה. ספר לי!

שמק: מדובר בבחורה.

מארי: אוווווו! ספר לי הכל!!!!!!111!!!!!!

שמק: אין הרבה מה לספר.

מארי: רק עכשיו פגשת אותה?

שמק: לא. היא מישהי שאני מכיר כבר הרבה זמן, ועכשיו היא חזרה.

שמק: והיא נשואה.

מארי: לך?

שמק: למרבה הדיכאון, לא.

שמק: מצטער – אנחנו מארגנים מחדש את המעבדה. חייב ללכת לפני שמישהו יהרוס חתיכת ציוד בשווי 5 מיליון. נדבר.

מארי: בטח, אבל אני רוצה לדעת הכל על הרומן שלך עם אישה נשואה.

שמק: הייתי מת.

נחמד לדעת ששמק נמצא במרחק של לחיצת מקש, בייחוד עכשיו, כשאני טסה אל זרועותיו הקפואות, הלא-ידידותיות, של וורד-תחת. אני עוברת למייל שלי כדי לראות אם ליווי ענה סוף-סוף על האימייל ששלחתי לו לפני שלושה ימים. אלה היו רק כמה שורות – קיי, מזמן לא נפגשנו, אני מצפה לעבוד איתך שוב, תרצה להיפגש בסוף השבוע הזה כדי לשוחח על בלינק? – אבל הוא היה מן הסתם עסוק מכדי לענות. או מלא מדי בבוז. או שניהם. איכס.

אני נשענת לאחור על משענת הראש ועוצמת את עיניי, תוהה איך הייתה ד"ר קירי מתמודדת עם ליווי וורד. היא בטח הייתה מסתירה כמה איזוטופים רדיואקטיביים בכיסים שלו, לוקחת לעצמה פופקורן וצופה בפעולתה הקסומה של הרעיכה הגרעינית. כן, נשמע שזה מה שהיא הייתה עושה.

כעבור כמה דקות, אני נרדמת. אני חולמת שליווי הוא בחלקו ארמדיל: עורו זוהר בגוון ירוק-צהבהב חיזור, והוא מוציא עגבנייה מתוך המגף שלו בעזרת חתיכה יקרה של ציוד. ועל אף כל זה, הדבר הכי מוזר בחלום הוא שהוא סוף-סוף נחמד אליי.

משכנים אותנו בדירות קטנות ומרוהטות במלון דירות, בדיוק מחוץ למרכז החלל על שם לינדרון ג'ונסון, במרחק של כמה דקות מבניין דיסקברי על שם סוליבן, שבו נעבוד. קשה לי להאמין כמה קצרה תהיה הדרך מהדירה שלי לעבודה.

"אני מתערבת שבכל זאת תצליחי לאחר כל הזמן," רוסיו אומרת לי, ואני מביטה בה בזמן שאני פותחת את מנעול הדלת שלי. זאת לא אשמתי אם ביליתי חלק ניכר מהשנים המעצבות שלי באיטליה, שם הזמן הוא רק המלצה מנומסת.

המקום נראה נחמד בהרבה מהדירה שאני שוכרת – אולי בגלל תקרית הַרְקוֹן, וכנראה מפני שאני קונה תשעים אחוז מהרהיטים שלי באזור המבצע באיקאה. יש כאן מרפסת, מדיח כלים, וגם – שיפור עצום באיכות החיים שלי – אסלת שירותים שמורידה את

המים מאה אחוז מהפעמים שבהם אני מושכת בידית. בהחלט שינוי בגישה. אני פותחת וסוגרת בהתרגשות כל ארון וארון (כולם ריקים; אני לא ממש יודעת למה ציפיתי), מצלמת תמונות כדי לשלוח לרייקה ולעמיתים שלי בעבודה, מצמידה למקרר את המגנט האהוב עליי של מארי קירי (תמונה שלה אוחזת בצנצנת מעבדה, עם הכיתוב "אני פשוט קורנת"), תולה במרפסת את המתקן להאכלת יונקי דבש, ואז...

השעה היא עדיין בסך הכל שתיים וחצי בצוהריים. אוף. לא שאני אחת מהאנשים האלה ששונאים שיש להם זמן פנוי. אני יכולה לבלות חמש שעות רצופות בנמנום, לצפות שוב בעונה שלמה של המשדר כשאני אוכלת סוכריות גומי, או לעלות לשלב 2 בתוכנית מהכורסה־לריצת־חמישה־קילומטר, שאני עדיין מאוד... טוב, סוג של מחויבת לה. אבל אני כאן! ביוסטון! ליד מרכז החלל! עומדת להתחיל את הפרויקט הכי מגניב בחיים שלי!

היום יום שישי, ואני לא אמורה להתייצב בעבודה עד יום שני, אבל אני מתפקעת מרוב אנרגיה. אז אני שולחת הודעה לרוסיו ושואלת אותה אם היא רוצה לסייר איתי במרכז החלל (לא). או לאכול יחד ארוחת ערב (אני אוכלת רק גופות של חיות).

היא כל כך מרושעת. אני אוהבת אותה. הרושם הראשון שלי מיוסטון הוא: גדולה. אחריו, בהפרש קטן: לחה. ואז: גדולה באופן לח. במרילנד, שרידים של שלג עדיין נאחזים באדמה, אבל מרכז החלל כבר ירוק ושופע, תערוכת של שטחים פתוחים ובנייני ענק, וכלי טיס ישן של נאס"א מוצב בתצוגה. יש כאן משפחות בסוור, מה שגורם למקום להיראות קצת כמו פארק שעשועים. אני לא מאמינה שבשלושת החודשים הבאים אני עומדת לראות טילים בדרך לעבודה. זה בטוח מנצח את הסוטה שאחראי על משמרות הזה"ב בקמפוס של המכונים הלאומיים.

בניין דיסקברי על שם סוליבן נמצא בשולי המתחם. הוא רחב, פוטוריסטי, בן שלוש קומות, עם קירות זכוכית ומערכת מדרגות מורכבת שלא ממש הצלחתי לפענח. אני פוסעת לתוך המבואה

המחופה שיש, תוהה אם במשרד החדש שלי יהיה חלון. אני לא רגילה לאור טבעי; הספיגה הפתאומית של ויטמין D עלולה להרוג אותי.

"אני בי קוניגסוואָסר." אני מחייכת אל פקיד הקבלה. "אני מתחילה לעבוד כאן ביום שני, ותהיתי אם אוכל לסייר קצת במקום?" הוא מחייך אליי חיוך מתנצל. "אני לא יכול להכניס אותך אם אין לך תג זיהוי. מעבדות ההנדסה נמצאות למעלה – אזור של אבטחה מוגברת."

כן. נכון. מעבדות ההנדסה. המעבדות של ליווי. הוא בטח שם למעלה, חזק בעבודה. מעבר. מהנדס. לא עונה למיילים שלי.

"אין בעיה. אני מבינה. אני פשוט –"

"ד"ר קוניגסוואָסר? בי?"

אני מסתובבת. מאחוריי עומד גבר צעיר ובלונדיני. הוא בעל קומה ממוצעת, נָאָה באופן לא־מאיים, והוא מחייך אליי כאילו אנחנו ידידים ותיקים על אף שהוא לא נראה לי מוכר. "...היי?"

"לא התכוונתי לצותת, אבל קלטתי את השם שלך ו... אני גאי. גאי קובלסקי?"

אני מזהה מייד את השם. חיוך עולה על פניי. "גאי! כמה נחמד לפגוש אותך באופן אישי." כשהודיעו לי לראשונה על בלינק, גאי היה איש הקשר שלי לשאלות לוגיסטיות, והתכתבנו כמה פעמים במייל. הוא אסטרונוט – אסטרונוט אמיתי! – שעובד בבלינק בתקופות בהן הוא מקורקע. נראה שהוא מכיר את הפרויקט כל כך טוב, שהנחתי בהתחלה שהוא יהיה המנהל־השותף יחד איתי.

הוא לוחץ בחום את ידי. "אני אוהב את מה שעשית! קראתי את כל המאמרים שלך – את תהיי נכס לפרויקט."

"בחזרה אליך. אני כבר מחכה לעבוד ביחד."

אם לא הייתי מיובשת מהטיסה, בטח הייתי מזילה דמעות. אני לא מאמינה שהאיש הזה, האיש הנחמד והנעים הזה שהייתה לי איתו יותר אינטראקציה חיובית בדקה אחת ממה שהייתה לי עם ד"ר וורד־תחת במשך שנה שלמה, יכול היה להיות המנהל־השותף שלי. כנראה

הרגזתי איזושהו אל. זאוס? ארוס? זה בטוח פוסידון. לא הייתי צריכה להשתין בים הבלטי בנעוריי הסוערים.

"אולי אעשה לך סיור? את יכולה להיכנס בתור אורחת שלי." הוא מהנהן אל פקיד הקבלה ומסמן לי לבוא בעקבותיו.

"לא הייתי רוצה להפריע לך באמצע ה... אסטרונואוטיות?"
 "אני בין משימות. לעשות לך סיור זה הרבה יותר כיף מלחפש פגמים בתוכנה." הוא מושך בכתפיו. יש בו משהו מקסים בצורה נערית. אני כבר יודעת שנסתדר מצוין.
 "אתה נמצא ביוסטון כבר הרבה זמן?" אני שואלת כשאנחנו נכנסים למעלית.

"בערך שמונה שנים. הגעתי לנאס"א ישר אחרי שסיימתי את הדוקטורט. הגשתי בקשה להתקבל לסגל האסטרונואוטים, עברתי את תוכנית האימונים, ויצאתי למשימה." אני עושה כמה חישובים בראשי. זה אומר שהוא באמצע שנות השלושים שלו, מבוגר יותר ממה שחשבתי בהתחלה. "בשנתיים האחרונות עבדתי על חומרי הגלם של בלינק. לעצב את המבנה של הקסדה, למצוא פתרון למערכת האלחוטית. אבל הגענו לנקודה שבה אנחנו זקוקים למומחה לגרייה עצבית." הוא משגר אליי חיוך חם.

"אני כבר רוצה לראות מה נבשל ביחד." אני גם רוצה לגלות למה ליווי קיבל את ההובלה של הפרויקט הזה במקום מישוהו שעבד עליו שנים. זה נראה פשוט לא הוגן. כלפי גאי וגם כלפיי.

דלתות המעלית נפתחות, והוא מצביע על בית קפה עתיק למראה בפניה. "המקום הזה שם – סנדוויצ'ים מדהימים, הקפה הכי גרוע בעולם. את רעבה?"

"לא, תודה."

"את בטוחה? אני מזמין. כריכי הביצים טעימים כמעט כמו שהקפה גרוע."

"אני לא ממש אוכלת ביצים."

"תני לי לנחש. טבעונית?"

אני מהנהנת. אני משתדלת מאוד לנפץ את התוויות שמדביקים

לאנשים כמוני, ולא משתמשת במילה "טבעונית" בשלוש הפגישות הראשונות שלי עם מכרים חדשים, אבל אם הם אלה שמזכירים את הנושא, מותר לי.

"אני צריך להפגיש אותך עם הבת שלי. לא מזמן היא הכריזה שהיא לא תאכל יותר מוצרים מן החי." הוא נאנח. "בסוף השבוע שעבר מזגתי חלב רגיל לקערת הדגנים שלה, בהנחה שהיא לא תרגיש בהבדל. היא אמרה לי שעורכי הדין שלה ייצרו איתי קשר."

"בת כמה היא?"

"מלאו לה שש."

אני צוחקת. "בהצלחה עם זה."

הפסקתי לאכול בשר בגיל שבע, כשהבנתי שנגיסי הפולו* הטעימים שסבתי הסיציליאנית הגישה כמעט בכל יום והג'לינה** המתוקות שליקטו גרגרים בחווה היו יותר... קשורים זה לזה ממה שחשבתי. תפנית מדהימה בעלילה, אני יודעת. רייקה לא הוטרדה מזה כמוני: כשהסברתי לה בקדחתנות ש"גם לחזירים יש משפחה – אמא ואבא ואחים שיתגעגעו אליהם," היא רק הנהנה בהבנה ואמרה, "אז את אומרת שאנחנו צריכים לאכול את כל המשפחה?" הפכתי לטבעונית על מלא כמה שנים מאוחר יותר. בינתיים, אחותי החליטה שמטרת חייה היא לאכול מספיק מוצרים מן החי בשביל שתיים. יחד אנחנו משאירות טביעת רגל פחמנית של אדם רגיל אחד.

"מעבדות ההנדסה נמצאות בהמשך המסדרון הזה," אומר גאי. החלל במקום הוא שילוב מעניין של עץ וזכוכית, ואני יכולה להביט לתוך חלק מהחדרים. "קצת מבולגן, ורוב האנשים לא נמצאים היום – אנחנו מעבירים ציוד ממקום למקום ומארגנים מחדש את האזור. יש לנו הרבה פרויקטים בעבודה, אבל בלינק הוא הילד המועדף על כולם. שאר האסטרונוטים קופצים מדי פעם רק כדי לשאול כמה זמן ייקח עד שהציוד המדהים שלהם יהיה מוכן."

* באיטלקית: עוף.

** איטלקית: תרנגולות.

אני מחייכת. "באמת?"

"כן."

להכין ציוד מדהים לאסטרונוטים, זאת בדיוק ההגדרה של הג'וב שלי. אני יכולה להוסיף את זה לפרופיל שלי בלינקדאין. לא שמישהו משתמש בלינקדאין.

"המעבדות הנורולוגיות – המעבדות שלך – יהיו בצד ימין. ככה הן –" הטלפון שלו מצלצל. "מצטער – אכפת לך שאענה?"

"בכלל לא." אני מחייכת למראה כיסוי הטלפון שלו שעליו תמונה של בונה (המהנדס של הטבע) ומסיטה את מבטי.

אני תוהה אם גאי יחשוב שאני עלובת נפש אם אצלם כמה תמונות של הבניין כדי להראות לחברים. אני מחליטה שאני יכולה להיות עם זה, אבל כשאני שולפת את הטלפון שלי, אני שומעת קול במורד המסדרון. הוא רך ועליוז, ודומה מאוד ל...

"מיאו."

אני מביטה אחורה אל גאי. הוא עסוק בניסיון להסביר למישהי צעירה מאוד איך להפעיל את הסרט מואַנָה, כך שאני מחליטה לחקור את העניין. רוב החדרים נטושים; המעבדות מלאות בציוד גדול ומורכב שנראה כאילו הוא שייך ל... לנאס"א, נו. אני שומעת קול של גבר איפשהו בבניין, אבל שום סימן ל...

"מיאו."

אני מסתובבת. במרחק כמה מטרים, טריקולורית יפהפייה מביטה בי בהבעה סקרנית.

"ומי את?" אני מושיטה באיטיות את ידי. החתולה מתקרבת, מרחיחה בעדינות את אצבעותיי, ונוגחת בי בידידותיות.

אני צוחקת. "את כזו מתוקה." אני כורעת ומלטפת אותה מתחת לסנטרה. היא נוגסת קלות באצבעי, נשיכת אהבה משתעשעת. "את החתולה הכי מְאוּחֶדֶת שראיתי. אני כל כך מְאוּיֶשֶׁרֶת שפגשתי אותך."

היא תוקעת בי מבט מלא בוז ומפנה לי את גבה. אני חושבת שהיא מבינה משחקי מילים.

"תפסיקי, אני סתם מיצית-לוצצת." עוד מבט זועם. ואז היא קופצת על עגלה סמוכה, שארגזים וציוד בלתי יציב למראה נערמים עליה עד לגובה התקרה. "לאן את הולכת?" אני מצמצמת את עיניי בניסיון לגלות לאן היא נעלמה, ואז אני קולטת. הציוד? אותו ציוד בלתי יציב למראה? הוא כאמת בלתי יציב. והחתולה דחפה אותו בדיוק במידה מספקת כדי להזיז אותו ממקומו. והוא הולך ליפול לי על הראש.

ממש.

ברגע.

זה.

יש לי פחות משלוש שניות לזוז משם. שזה חבל מאוד, כי כל הגוף שלי עשוי פתאום מאבן, ולא מגיב לפקודות של המוח שלי. אני עומדת שם, משותקת, מבועתת, ועוצמת את עיניי בזמן שכאוס מטורף של מחשבות מתערבל בתוך ראשי. החתולה בסדר? אני הולכת למות? הו אלוהים, אני הולכת למות. להימעך על ידי סדן כבד עשוי טונגסטן, כמו ווייל אי' קיוטי. אני פייר קירי של המאה העשרים ואחת, וגולגולתי עומדת להימחץ על ידי מרכבה רתומה לסוס. חוץ מזה שאין לי שום משרה בחוג לפיזיקה של אוניברסיטת פריז שאותה אני יכולה להודיש לבת זוגי המקסימה, מארי. חוץ מזה שבקושי עשיתי עשירית מכל הדברים שהתכוונתי לעשות במדע. חוץ מזה שרציתי כל כך הרבה דברים ומעולם אני לא הו אלוהים כל רגע עכשיו – משהו מתנגש בגוף שלי, דוחף אותי הצידה ולתוך הקיר.

העולם הוא כאב.

למשך כמה שניות. ואז הוא עובר, והעולם הוא דעש: מתכת מקרקשת ונופלת לרצפה, צרחה מבוהלת, "מיאו" צווחני אי שם במרחקים, וקרוב יותר אל האוזן שלי... מישו מתנשף. במרחק של פחות משני סנטימטרים ממני.

אני פוקחת את עיניי, נאבקת לשאוף אוויר, ואז...

ירוק.

כל מה שאני רואה זה ירוק. לא כהה, כמו הדשא בחוץ; לא עמום,

כמו הפיסטוקים שאכלתי במטוס. הירוק הזה הוא בהיר, חודר, מלא וצומח. מוכר, אבל קשה לי למקם אותו; לא בלתי דומה ל – עיניים. אני מביטה כלפי מעלה, אל העיניים הירוקות ביותר שראיתי מעודי. עיניים שכבר ראיתי פעם. עיניים מוקפות בשיער שחור גלי ובפנים שלהן זוויות וקצוות חדים ושפתיים מלאות, פנים שהן – באופן פוגעני ובלתי מושלם – יפות. פנים שמחוברות לגוף גדול ומוצק – גוף שמצמיד אותי אל הקיר, גוף שמורכב מחזה רחב וזוג ירכיים שיכלו לחלטר בתור עצי סקויה. בקלות. אחת מהן תקועה בין רגליי ומחזיקה אותי במצב עמידה. מוצקה. הגבר הזה אפילו מדיח כמו יער – תפה הזה. הפה הזה עדיין מתנשם בכבדות מעליי, כנראה מהמאמץ להעיק אותי הצידה מתחת לשלוש מאות קילו של ציוד וכלים הנדסיים, ו –

אני מכידה את הפה הזה.

ליווי.

ליווי.

לא ראיתי את ליווי וורד במשך שש שנים. שש שנים ברוכות, מאושרות. והנה הוא עכשיו, דוחף אותי אל הקיר באמצע מרכז החלל של נאס"א, והוא נראה... הוא נראה...

"ליווי!" צועק מישוהו. הקרקושים המתכתיים נפסקים. מה שהיה

אמור ליפול, נמצא כבר על הרצפה. "אתם בסדר?"

ליווי לא זז, ולא מסיט את מבטו. פיו מתנועע, וגם גרונו. שפתיו נפתחות כדי להגיד משהו, אבל שום קול לא יוצא. במקום זה, יד, נחפזת ועדינה כאחת, נשלחת כדי לחפון את פניי. היא כל כך גדולה, שאני מרגישה לגמרי מעורסלת. עטופה בחמימות ירוקה, נעימה. אני מייבבת כשהיד עוזבת את פניי, צליל מתלונן, לא־רצוני, שבוקע מעמקי הגרון שלי, אבל מפסיקה כשאני מבינה שהיא רק עוברת אל אחורי ראשי. אל השקע בעצם הבריח שלי. אל המצח שלי, מסיטה את שיערי לאחור.

זה מגע זהיר. דוחק אבל עדין. איטי אבל בהול. כאילו הוא לומד אותי. מנסה לוודא שאני שלמה ובחתיכה אחת. משנן אותי בזכרונו.

אני מרימה את עיניי, ומבחינה לראשונה בדאגה העמוקה, הבלתי מוסווית, בעיניו של ליווי.

שפתיו נעות, ואני חושבת שאולי – האם הוא צר בשפתיו את השם שלי? פעם אחת, ואז שוב? כאילו שהוא איזה סוג של תפילה?
"ליווי? ליווי, האם היא –"
עפעפיי נסגרים, והכול מחשיך.

3

הַרְכֵס הַזְּוִיָּתִי: שִׁימִי לֵב

בימות השבוע, אני בדרך כלל מכוונת את השעון המעורר שלי לשבע בבוקר – ואז שמה אותו על נודניק בין שלוש ("הצלחה מסחררת") לשמונה פעמים ("אני מקווה שנחיל של ארבה מוכה כלבת יתקוף אותי בדרך לעבודה, וככה יתאפשר לי למצוא נחמה בחיבוקו הקר של המוות"). ביום שני, עם זאת, מתרחש משהו חסר תקדים: אני ערה בחמש שלושים וחמש, עליזה ומלאת מרץ. אני יורקת מפי את רסן הלילה שלי, רצה למקלחת, ואפילו לא מחכה שהמים יתחממו לפני שאני נכנסת מתחת לזרם.

אני עד כדי כך להוטה.

אני שופכת חלב שקדים על דגני שיבולת השועל שלי ומכוונת אל ד"ר קירי הקורנת שתי אצבעות מתוחות לצורת אקדח. "בלינק מתחיל היום," אני אומרת למגנט. "תשלחי אנרגיות חיוביות. תחזיקי את הקרינה."

אני לא זוכרת מתי בפעם האחרונה התרגשתי כל כך. כנראה משום שמעולם לא לקחתי חלק במשהו כל כך מרגש. אני עומדת מול הארון

שלי כדי לבחור מה ללבוש ומתרכזת בזה – בהתדגשות הטהורה – כדי להימנע מלחשוב על מה שקרה ביום שישי.

למען ההגינות, אין הרבה על מה לחשוב. אני זוכרת מה קרה רק עד הרגע שהתעלפתי. כן, התעלפתי בזרועותיו הגבריות של הוד וורדיותו, כמו איזו היסטורית מהמאה העשרים עם קנאת פין.

למעשה, זה לא חדש. אני מתעלפת כל הזמן: כשלא אכלתי כמה שעות; כשאני רואה תמונות של עכבישים גדולים ושעירים; כשאני קמה מהר מדי מתנוחת ישיבה. חוסר היכולת המוזר של הגוף שלי לשמור על לחץ דם מינימלי לנוכח אירועי חיים רגילים ויומיומיים הופך אותי, כמו שרייקה אוהבת להגיד, לחסידת התעלפויות. רופאים נבוכים מזה, אבל בסופו של דבר, הם לא מודאגים. כבר מזמן למדתי לנער מעצמי את האבק ברגע שההכרה שבה אליי, ולחזור לענייניי.

יום שישי, עם זאת, היה שונה. התעוררתי כעבור כמה דקות – כשהחתולה לא נראית בשום מקום – אבל הנוירונים שלי כנראה עדיין ירו לכל הכיוונים, כי הזיתי משהו שלעולם לא יכול להתרחש: ליווי וורד נושא אותי בזרועותיו כמו כלה אל הלובי ומניח אותי בעדינות על אחת הספות. ואז, כנראה שהזיתי עוד קצת: ליווי וורד יורד באכזריות על המהנדס שהשאיר את העגלה בלי השגחה. זה היה חייב להיות חלום, מכמה סיבות.

קודם כל, ליווי מפחיד, אבל לא מפחיד עד כדי כך. הסגנון שלו הוא יותר הרוג-אותם-בעזרת-אדישות-קרה-כקרח-ובווש-שקט, מאשר התפרצויות של כעס. אלא אם בתקופה שבה היינו רחוקים זה מזו הוא אימץ רמה חדשה לגמרי של מפחידות, ובמקרה כזה... מקסים.

שנית, זה קשה, וב"קשה" אני מתכוונת בלתי אפשרי, לדמיין אותו יוצא נגד כל מי שהוא לא אני, בכל תקרית שבה אני מעורבת. כן, הוא הציל את חיי, אבל רוב הסיכויים שכאשר הוא דחף אותי אל הקיר, לא היה לו מושג בכלל מי אני. אחרי הכול, מדובר בר"ר וורד-תחת. האיש שפעם נשאר לעמוד במשך פגישה של שעתיים במקום להתיישב במושב הפנוי האחרון, כי המושב הזה היה לידי. האיש שיצא

ממשחק פוקר שהוא עמד לנצח בו, כי מישהו הכניס אותי למשחק. האיש שביום האחרון שלו באוניברסיטת פיטסבורג חיבק את כל מי שהיה במעבדה, ועבר במהירות ללחיצת יד כשהגיע תורי. אם הוא היה רואה מישהו דוקר אותי, הוא בטח היה מאשים אותי שצעדתי לתוך הסכין – ואז שולף את האבן המשחזת שלו.

ללא ספק, המוח שלי לא היה במיטבו ביום שישי. ואני יכולה לעמוד כאן, לבהות בארון הבגדים ולהתייגר בגלל העובדה שהאויב המושבע שלי מלימודי הדוקטורט הציל את חיי. או שאני יכולה להתענג על ההתרגשות שאני חשה, ולבחור משהו ללבוש.

אני הולכת על ג'ינס סקיני שחור וחולצה אדומה עם נקודות. אני קולעת את שיערי לצמות שלא היו מביישות נערת מחלבה הולנדית, מורחת שפתון אדום, ועונדת כמות מינימלית יחסית של תכשיטים – העגילים הרגילים, הספטום האהוב עליי, והטבעת של סבתא שלי מצד אימי על ידי השמאלית.

קצת מוזר לענוד את טבעת הנישואים של מישהי אחרת, אבל זו המזכרת היחידה שיש לי מסבתא שלי, ואני עונדת אותה כשאני זקוקה למזל טוב. רייקה ואני עברנו למסינה לגור איתה מייד אחרי שהורינו מתו. נאלצנו לעבור שוב אחרי שלוש שנים, כשהיא נפטרה, אבל מבין כל הבתים לטווח קצר, מבין כל קרובי המשפחה, סבתא היא זו שהכי אהבה אותנו. אז רייקה עונדת את טבעת האירוסים שלה, ואני את טבעת הנישואים. שווה בשווה. אני מעלה ציוץ מהיר ועליו לממה"ע (יום שני שמח! קחו הכל בקלות ואל תהיו מאריי־רים, חברים! 🧑🏻‍🦱 🧑🏻‍🦱 🧑🏻‍🦱 🧑🏻‍🦱 🧑🏻‍🦱) ויוצאת החוצה.

"את מתרגשת?" אני שואלת את רוסי כשאני אוספת אותה. היא שולחת אליי מבט אפל ואומרת, "בצרפת, הגיליוטינה הייתה בשימוש עד 1977." אני רואה כזה רמז לסתום את הפה, ואכן סותמת, כשאני מחייכת כמו אידיוטית. אני עדיין מחייכת כשמצלמים אותנו לתגי הזיהוי של נאס"א וכאשר אנחנו נפגשות לאחר מכן עם גאי, לסיוור נורמלי. זהו חיוך שמתודלק בתקווה ובאנרגיה חיובית. חיוך שאומר, "אני הולכת לקרוע לפרויקט הזה את הצורה," וגם "תראו איך

שאני אגרה את המוח שלכם, " וגם "אני הולכת להפוך את מדע המוח לשפוט שלי."

חיוך שדוהה ונעלם כאשר גאי מעביר את התג שלו במנעול של עוד חדר ריק ופותח את הדלת.

"וכאן יהיה מתקן הגרְיָה המגנטית למוח, " הוא אומר – עוד וריאציה על אותו משפט ששמעתי שוב. ושוב. ושוב.

"כאן תהיה המעבדה למדידת גלי מוח."

"כאן תראייני את המשתתפים ברגע שוועדת הביקורת תאשר את

הפרויקט."

"כאן יהיה חדר הבדיקות שביקשת."

רק הרבה מאוד חדרים שעומדים להיות, אבל אינם עדיין. על אף שהתקשורת בין נאס"א למכונים הלאומיים מציינת בפירוש שכל מה שדרוש לביצוע המחקר יהיה כאן כשאתחיל.

אני מנסה להמשיך לחיך. יש לקוות שזה רק עיכוב. וחוך מזה, כשד"ר קירי קיבלה את פרס הנובל ב־1903, לא הייתה לה אפילו מעבדה ראויה לשמה, והיא ערכה את כל המחקר שלה מתוך מחסן שהוסב למטרה זו. המדע, אני אומרת לעצמי בקול הג'ג'גולדבלום הפנימי שלי, מוצא את הדרך.

ואז גאי פותח את החדר האחרון ואומר, "והנה המשרד שיהיה משותף לשתיכן. המחשב שלך צריך להגיע בקרוב." זה הרגע שבו החיוך שלי הופך להבעת זעף.

הוא נחמד, המשרד. גדול ומואר, עם שולחנות וכיסאות שבאופן מרענן, אינם אכולי חלודה, ושיספקו את התמיכה הגבית הנחוצה. ובכל זאת.

ראשית כול, הוא לא יכול להיות מרוחק יותר ממעבדת ההנדסה. אני לא צוחקת, אם מישוהו ייקח מד־זווית ויחשב את מיקומו של x (כלומר, הנקודה הרחוקה ביותר ממשרדו של ליווי), הוא יגלה ש־ $x =$ שולחן העבודה שלי. עד כאן בכל הנוגע למתווים של שיתוף פעולה וחללי עבודה אינטרדיסציפלינריים. אבל זה כמעט משני, מפני ש... "אמרת מחשב? ביחיד?" רוסי נראית מבועתת. "כאילו... אחד?"

גאי מהנהן. "האחד שכתבתם ברשימה."
"אנחנו צריכות, כאילו, עשרה מחשבים לסוג של עיבוד הנתונים
שאנחנו עושות," היא מציינת. "אנחנו מדברים על סטטיסטיקה
מרובת משתנים. ניתוח רכיבים בלתי תלויים. סילום רב-ממדי וחלוקה
רקורסיבית. שש סיגמא –"

"אז אתן צריכות יותר מחשבים?"
"לכל הפחות, תקנה לנו אבאקוס."
גאי ממצמץ, מבלבל. "אבא – מה?"
"כתבנו חמישה מחשבים ברשימה שלנו," אני מתערבת ושולחת
מבט צדדי לעבר רוסי. "נזדקק לכולם."

"אוקיי." הוא מהנהן ושולף את הטלפון שלו. "אני ארשום לעצמי
להגיד לליווי. בדיוק עכשיו אנחנו הולכים לפגוש אותו. בואו אחריי."
ליבי מאיץ את פעימותיו – כנראה כי בפעם האחרונה שראיתי את
ליווי, המוח שלי המציא זיכרון כוזב שבו הוא נושא אותי בזרועותיו
בנוסח קצין וג'נטלמן – וזה בא מייד אחרי שנה שבה הוא התייחס
אליי כאילו הייתי גובה של מס הכנסה. אני משחקת בעצבנות בטבעת
של סבתא שלי ותוהה איזה אסון בממדים גלקטיים צופנת לי הפגישה
הבאה, כשמשוהו לוכד את עיני מבעד לקיר הזכוכית.
גאי מבחין בזה. "רוצות לגנוב הצצה באבטיפוס של הקסדה?" הוא
שואל.

עיני מתרחבות. "זה מה שנמצא שם?"
הוא מהנהן בחיוך. "רק המעטפת בינתיים, אבל אני יכול להראות
לכן."

"זה יהיה מדהים," אני מתנשפת. מבין, כמה קצרת נשימה אני
שמעת כשאני מתרגשת. אני חייבת להמשיך עם התוכנית מהספה-
לריצת-חמישה-קילומטר שלי.

המעבדה גדולה בהרבה משציפיתי – עשרות ספסלים, מכונות
שלא ראיתי מימי דחוקות כנגד הקיר, וכמה חוקרים בעמדות שונות.
אני חשה רטט של תרעומת – איך זה שהמעבדה של ליווי, בניגוד
לשלי, מצוידת לחלוטין? – אבל הוא שוכך ברגע שאני רואה את זה.

זה.

בלינק הוא פרויקט מורכב, עדין ורב סיכונים, אבל המטרה שלו פשוטה למדי: להשתמש במה שאנחנו יודעים על גרִיָה מגנטית של המוח (הקטע שלי) כדי להנדס קסדות מיוחדות (המומחיות של ליווי) שיפחיתו את ה'מצמוץ הקשבי' של אסטרונואוטים – אותם פערים קטנים בתשומת הלב, שאי־אפשר להימנע מהם כאשר הרכב דברים קורים בבת אחת. זהו השיא של עשורים של צבירת ידע, של מהנדסים שמשכללים טכנולוגיות של גרִיָה אלוטית מצד אחד, ומהצד האחר, חוקרי מוח שִמְמִים את המוח. והנה אנחנו.

הנדסה ומדע המוח לנצח (או לפחות עד שיסתיים פרויקט **בלינק**), שתי נשיקות במצח.

קשה לתאר עד כמה זה חדשני ופורץ דרך – שני ענפים נפרדים של מחקר מופשט מגשרים על הפער שבין האקדמיה לעולם האמיתי. בשביל כל מדען, ההזדמנות לעשות את זה תהיה מלהיבה. בשבילי, אחרי הבלגן שהפגינה הקריירה שלי בשנים האחרונות, זו התגשמות של חלום.

בייחוד עכשיו, כשאני ניצבת מול הוכחה מוחשית לכך שהחלום הזה קיים במציאות.

"זה ה...?"

"כן."

רוסיו לוחשת, "וואו", ולשם שינוי היא לא נשמעת כמו גותית קודרת בגיל ההתבגרות. הייתי מקניטה אותה על זה, אבל אני לא יכולה להתרכז בשום דבר מלבד האב־טיפוס של הקסדה. גאי אומר משהו על עיצוב ועל שלב הפיתוח, אבל אני משתיקה במוחי את הקול שלו ומתקרבת אליה. ידעתי שהיא תהיה עשויה אריג המשלב סיבי קוולאר ופחמן, שלמגן הפנים יהיו תפקודים תרמיים ויכולת לעקוב אחרי תנועות עיניים, שהמבנה יעוצב ביעילות כדי להכיל פונקציות חדשות. מה שלא ידעתי הוא, כמה מדהים זה ייראה. פיסת חומרה עוצרת נשימה, שעוצבה כדי לאחסן את התוכנה שאני צריכה ליצור.

זה יפהפה. זה מלוטש. זה...

מוטעה.

זה מוטעה לגמרי.

אני מזעיפה את פניי ומביטה יותר מקרוב על תבנית החורים שעל המעטפת הפנימית. "אלה מיועדים לפֶלֶט של הגרְיִיה העצבית?"
המהנדס שעובד בעמדה של הקסדה שולח אליי מבט מבובל. "לאמאר, זאת ד"ר קוניגְסוואָסר, מסביר גאי. "מדענית המוח מהמכונים הלאומיים."
"זאת שהתעלפה?"

ידעתי שזה ירדוף אותי, כי זה מה שקורה תמיד. הכינוי שלי בתיכון היה 'בי מלחי הרחה'. לעזאזל עם מערכת העצבים האוטונומית חסרת התועלת שלי. "האחת והיחידה." אני מחייכת. "זה המיקום הסופי של חורי הפֶלֶט?"
"אמור להיות. למה?"

אני רוכנת קרוב יותר. "זה לא יעבוד." שתיקה קצרה משתררת, ואני בוחנת את שאר הרשת.
"למה את אומרת את זה?" שואל גאי.

"הם קרובים מדי – החורים, הכוונה. נראה שהשתמשתם בסטנדרט הבינלאומי של 10-20, שזה נפלא כדי לתעד נתונים מהמוח, אבל בשביל גרְיִיה מוחית..." אני נושכת את שפתי התחתונה. "כאן, למשל. החלק הזה יגרה את הָרְכָס הַזֵּוֹיִתִי, נכון?"

"אולי? תני לי רק לברוק..." לאמאר מנסה להסתכל בתרשים, אבל אני לא זקוקה לאישור. המוח הוא המקום היחיד שאני אף פעם לא הולכת בו לאיבוד. "החלק העליון – גירוי בתדר הנכון ייתן לך ערנות מוגברת. שזה בדיוק מה שאנחנו רוצים, כן? אבל גירוי של החלק התחתון עלול לגרום להזיות. אנשים שמרגישים שעוקב אחריהם צל, או שהם נמצאים בשני מקומות בו־זמנית, דברים כאלה. תחשוב על ההשלכות, אם מישוהו נמצא בחלל כשזה קורה." אני מקישה על המעטפת הפנימית בציפורניי. "חורי הפֶלֶט יצטרכו להיות מרוחקים יותר זה מזה."

"אבל... נשמע שלאמאר נמצא במצוקה רצינית. "זה העיצוב של ד"ר וורד."

"כן, אני די בטוחה שד"ר וורד לא יודע כלום על הַרְכָּס הַזֵּוּי, אני ממלמלת בהיסח הדעת.

הדממה שנופלת בעקבות דבריי הייתה צריכה כנראה לרמוז לי משהו. לפחות, הייתי צריכה לשים לב לשינוי האווירה הפתאומי במעבדה. אבל אני לא שמה לב וממשיכה לנעוץ מבט בקסדה, רושמת במוחי התאמות ומעקפים אפשריים, עד שגרון מכחכח איפשהו בקצה החדר. אז אני מרימה את מבטי ורואה אותו. ליווי.

עומד בפתח הדלת.

מביט בי.

רק מביט בי. הר גבוה, מחמיר ומושלג בקצהו. עם ההבעה הזו שלו – ההבעה מלפני שנים, דמומה וללא חיוך. הר פוגי אמיתי של בוז.

לעזאזל.

הלחיים שלי בוערות. נו ברור, הרגע הוא תפס אותי מלכלכת על כישוריו הנוירואנטומיים מול הצוות שלו, כמו אידיוטית מושלמת. אחרי הכול, אלה החיים שלי: כדור אש של מבוכה לוהטת, בעיתוי אומלל.

"בוריס ואני נמצאים בחדר הישיבות. אתם מוכנים לפגישה?" הוא שואל, בקול בריטון עמוק ומרוסן. הלב שלי קופץ. אני מאמצת את מוחי בחיפוש אחר תגובה כלשהי.

ואז גאי מדבר ואני מבינה שליווי לא פנה אליי בכלל. למעשה, הוא מתעלם לחלוטין ממני וממה שאמרתי הרגע. "כן. בדיוק עמדנו ללכת לשם. עצרנו פה רק לרגע."

ליווי מהנהן פעם אחת ומסתובב, בפקודה דוממת אבל ברורה לבוא בעקבותיו, וכולם להוטים לציית. הוא היה כזה גם בלימודי הדוקטורט. מנהיג טבעי. נוכחות מצווה. מישהו שלא היית רוצה לפגוש את הצד הפחות נעים שלו.

וכאן אני נכנסת לתמונה. דיירת גאה של הצד הפחות נעים שלו מזה שנים, שהרגע חידשה את היתר המגורים שלה בכמה מילים פשוטות.

"זה ד"ר וורד?" לוחשת רוסיו כשאנחנו נכנסים לחדר הישיבות.

"כן."

"טוב, נו. זה היה טיימינג מצוי, בוס."

אני נרתעת. "מה הסיכוי שהוא לא שמע אותי?"

"אני לא יודעת. מה הסיכוי שההיגינה האישית שלו גרועה ושיש

לו כדורי שעווה ענקיים בתעלות האוזן?"

החדר כבר מלא אנשים. אני נאנחת ומתיישבת במושב הפנוי הראשון שאני מוצאת, רק כדי לגלות שהוא בדיוק מול ליווי. רמת מבוכה: פיצוץ גרעיני. הבחירות שלי היום נעשות מוצלחות יותר ויותר. מחיאות כפיים פורצות כשמישהו מציב שתי קופסאות גדולות של דונאטס במרכז השולחן – ברור שהעובדים של נאס"א מתלהבים מאוכל חינם כמו אנשי אקדמיה רגילים. אנשים מתחילים לצעוק "שלי!" ולמרפק זה את זה, וגאי צועק מעל לרעש, "זאת שבפינה, עם הזיגוג הכחול, היא טבעונית." אני שולחת אליו חיוך של הכרת תודה והוא קורץ לי. הוא כזה בחור נחמד, הכמעט־מנהל־שותף שלי.

בזמן שאני מחכה שההמון יתפזר, אני עורכת ספירת מלאי בחדר. נראה שהצוות של ליווי מורכב מסוג הקהל שמגיע לפסטיבלי נקניקיות. תחרויות הפלוצים הישנות והטובות. הצפה של טסטוסטרון. צ'פחות מרשימות על השכם. חוץ מרוסיו וממני, יש כאן רק אישה אחת, בלונדינית צעירה שמסתכלת כרגע בטלפון שלה. עיניי מתהפנטות אל תספורת הגלים המושלמת שלה ואל הברק הוורוד של ציפורניה. אני חייבת להכריח את עצמי להסב את מבטי.

אה. פסטיבל נקניקיות זה רע, אבל הוא לפחות התקדמות קלה לעומת פלטת הנקניקים, שזה הכינוי שאנני ואני נתנו לפגישות האקדמיות עם אישה אחת בלבד בחדר. בלימודים לתואר השלישי הייתי פעמים רבות מספור בפגישות של פלטת נקניקים, והן נעו בטווח שבין מבודדות בצורה לא נעימה, לבין מפחידות נוראות. אנני

ואני נהגנו לקבוע בינינו להשתתף יחד בפגישות – מה שלא היה כל כך קשה, כי היינו מחוברות זו לזו בכל מקרה. למרבה הצער, אף אחד מהגברים בחבורה שלי לא הבין עד כמה איומים הם פסטיבלי נקניקיות ופלטות נקניקים בשביל נשים. "לימודי הדוקטורט מלחיצים בשביל כל אחד," היה טים אומר כשהתלוננתי על הוועדה המייעצת שלי, שהורכבה כולה מגברים. "את מדברת כל הזמן על מארי קירי – היא הייתה האישה היחידה בכל המדע באותה תקופה, והיא קיבלה שני פרסי נובל."

כמובן, ד"ר קירי לא הייתה המדענית היחידה באותו זמן. ד"ר ליזה מייטנר, ד"ר אמי נתר, אליס בול, ד"ר נטי סטיבנס, הנרייטה ליוויט, ועוד אחרות רבות מספור, פעלו אז והיה להן יותר כישרון בקצה האצבע הקטנה שלהן ממה שיהיה לטים אי פעם בכל הגוף העלוב שלו. אבל טים לא ידע את זה. כי, כמו שאני יודעת עכשיו, טים הוא טיפוש.

"אנחנו מוכנים להתחיל." הגבר הג'ינג'י המקריח שבראש השולחן מוחא כפיים, ואנשים ממהרים למקומותיהם. אני גוחנת קדימה כדי לקחת את הסופגנייה הטבעונית שלי, אבל ידי קופאת באוויר. היא כבר לא שם. אני בוחנת את הקופסה כמה פעמים, אבל נשארו רק סופגניות קינמון. ואז אני מרימה את מבטי ורואה את זה: זיגוג כחול נעלם מאחורי שיניו של ליזוי, כשהוא לוקח ביס. ביס מהדונאט שלי, לעזאזל. יש עשרות אפשרויות אחרות, אבל הביטו וראו: הוורדר-תחת בחר את הסופגנייה האחת שאני יכולה לאכול. איזה מטומטם חסר התחשבות גונב את האפשרות הזמינה היחידה מטבעונית גוועת ברעב?

"אני ד"ר בוריס קובינגטון," פותח הג'ינג'י. הוא נראה כמו דלעת פרועה ומותשת. כאילו הוא מיהר לפגישה הזאת, אבל חמש ערמות של ניירת מחכות לו על השולחן במשרד. "אני המפקח על כל תוכניות המחקר כאן במכון דיסקברי – מה שאומר שאני הבוס שלכם." כולם צוחקים, ונשמעות כמה קריאות בוז מבודחות. צוות ההנדסה מסתמן כחבורה פרועה וקולנית. "אתם כבר יודעים את

זה – מלבד ד"ר קוניגסוואסר ומיז קורטוריאל הנכבדות, שנמצאות כאן כדי לוודא שלא ניכשל באחד הפרויקטים הכי שאפתניים שלנו עד כה. ליווי עומד להיות איש הקשר שלהן, אבל, כולם, בבקשה תראו להן שהן רצויות פה." כולם מוחאים כפיים, מלבד ליווי, שעסוק בחיסול הדונאט שלו (שלי). איזה אפס מאופס. "עכשיו בואו נעמיד פנים שנשאתי בפניכם נאום מרשים ונעבור לחלק שכולם אוהבים: שבירת הקרח." כמעט כולם גונחים, אבל אני חושבת שאני מעריצה של בוריס. נראה שהוא הרבה יותר מוצלח מהבוס שלי במכונים הלאומיים. לדוגמה, הוא דיבר במשך דקה שלמה ולא אמר שום דבר פוגעני בגלוי. "אני רוצה את השם שלכם, התפקיד שלכם, ו... בואו נלך על הסרט שאתם אוהבים." עוד גניחות. "שקט, ילדים. ליווי, אתה תתחיל."

כל הראשים בחדר מסתובבים אליו, אבל הוא לוקח את הזמן, בולע נכחת את הדונאט שלי. אני נועצת מבט בגרון שלו, ונתקפת בתערובת מוזרה של תחושות פאנטום. הדרך שלו נדחקת בין ירכי. אני נדחפת אל הקיר. ריח היער שעולה מבסיס –
 רגע. מה?

"ליווי וורד, מהנדס ראשי. ו..." הוא מלקק את הסוכר משפתו התחתונה. "האימפריה מכה שנית."

אה – אתה צוחק עליי? קודם הוא גונב את הסופגנייה שלי, ואחר כך את הסרט האהוב עליי?

"קייילי ג'קסון", אומרת הבלונדינית. "אני מנהלת הפרויקט בבלינק, ולא רק בלונדינית." היא נשמעת קצת כמו אחת מהחברות באחוות הסטודנטיות של אל וודס, מה שגורם לי לחבב אותה באופן אינסטינקטיבי. אבל רוסי, לידי, נעשית מתוחה. כשאני מביטה בה, הגבות שלה מכווצות.

מוזר.

יש בחדר לפחות שלושים איש, ושבירת הקרח הופכת מהר מאוד למשעממת. אני מנסה להקשיב בתשומת לב, אבל לאמאר אוונס ומארק קוסטלו מתחילים לריב על השאלה אם החלק השני של להרוג

את כיל טוב יותר מהחלק הראשון, ואני מרגישה דקירה מוזרה במרכז המצח שלי.

כשאני מפנה את ראשי, ליווי מביט בי במבט עז, עיניו מלאות במשהו הזה שנראה שאני מעוררת בו. אני חשה טינה קלה בגלל הסופגנייה, שלא לדבר על כך שהוא עוד לא ענה לי על המייל, אבל אני מזכירה לעצמי את מה שבוריס אמר הרגע: הוא השותף הראשי שלי בעבודה. אז אני מתנהגת יפה ומעניקה לו חיוך זהיר, שנפרש באיטיות על פניי, מקווה שזה משדר סליחה על העקיפה בעניין הרכס הזויתי, וגם היי, תודה שהצלת את חיי!

הוא מנתק את קשר העין בלי להחזיר לי חיוך ולגום מהקפה שלו. אלוהים, אני שונאת אותו כל –

"בי. רוסיו תוקעת בי מרפק. תורך."

"אה, או, נכון. סליחה. בי קוניגסוואסר, אחראית מדעי המוח. ו... אני מהססת. 'האימפריה מכה שנית.' בזווית עיני אני רואה את אגרופו של ליווי מתהדק על השולחן. חרא. הייתי צריכה להגיד פשוט אוואטר.

ברגע שהפגישה מסתיימת, קיילי ניגשת לדבר עם רוסיו. "מיז קורטוריאל. מותר לי לקרוא לך רוסיו? אני צריכה את החתימה שלך על המסמך הזה." היא מחייכת במתיקות ומושיטה קדימה עט, שרוסיו לא לוקחת ממנה. במקום זה היא קופאת, ובוהה בקיילי בפה פעור במשך כמה שניות. אני צריכה לתקוע לה מרפק בצלעות כדי לגרום לה להפשיר. מעניין.

"את שמאלית," אומרת קיילי בזמן שרוסיו חותמת. "גם אני. אחוות שמאליות, נכון?"

רוסיו לא מרימה את עיניה. "אנשים שמאליים נוטים יותר לסבול ממיגרנות, אלרגיות, אלכוהוליזם ומחסור בשינה, וחיים בממוצע שלוש שנים פחות מאנשים ימניים."

"או. עיניה של קיילי מתרחבות. "אני, אה, לא..."

הייתי שמחה להמשיך לצפות באינטראקציה בין בת הפרברים המפונקת לבין הנערה הגותית האפלה, אבל ליווי יוצא מהחדר. עד

כמה שאני מתעבת את המחשבה הזו, נהיה מוכרחים לדבר מתישהו, אז אני רצה אחריו. כשאני משיגה אותו אני נטולת נשימה באופן מעורר רחמים. "ליווי, חכה!"

אולי אני מייחסת משמעות רבה מדי לכך שהגב שלו מתקשח, אבל משהו בדרך שבה הוא עוצר מזכיר לי אסיר שנתפס בידי הסוהרים כשהוא במרחק של צעד אחד מפריחה מהכלא. הוא מסתובב באיטיות, ענק אבל חינני באופן מפתיע, כולו צבעים שחורים וירוקים והפנים המוזרות ומלאות העוצמה הללו.

למעשה, זה היה עניין בפני עצמו, בלימודי הדוקטורט. משהו לדון בו בזמן שמחכים שהמשתתפים יגיעו והאנליזות יתחילו: האם ליווי וורד באמת נאה? או שהוא רק מטר תשעים וחמישה ובנוי כמו הקולוסוס של רודוס? היו הרבה דעות מסביב לשולחן. אנני, למשל, הייתה במחנה של "עשר מתוך עשר, הייתי מנהלת איתו רומן לוחט". ואני הייתי עונה אוווו, איכס, צוחקת וקוראת לה בוגדת. שזה... כן. התגלה כמדויק, אבל מסיבות אחרות לגמרי.

במבט לאחור, אני לא יודעת למה הייתי כל כך המומה ממועדון המעריצות שלו. זה לא ממש מוזר שגבר רציני ושתקן, שיש לו כמה פרסומים ב-Nature Neuroscience ושנראה כאילו הוא יכול לדחוק בשכיבה את כל סגל הפקולטה בכל אחת מידיו, ייחשב למושך.

לא שאני חשבתיו כך אי פעם. או שאחשוב כך. למעשה, אני בהחלט לא חושבת שוב על הירך שלו שנדחקת בין הרגליים שלי.

"היי." אני מחייכת בהיסוס. הוא לא עונה, אז אני ממשיכה, "תודה על יום שישי." עדיין אין תשובה. אז אני ממשיכה עוד קצת. "אני לא, אתה יודע... עמדתי ליד העגלה הזאת סתם ככה, בלי סיבה." אני צריכה להפסיק לסובב את הטבעת של סבתא שלי. מיד. "הייתה שם חתולה, אז –"

"חתולה?"

"כן. טריקולורית. קטנה. לבנה ברובה, עם כתמים שחורים

וכתומים על האוזניים. היה לה את הקול הכי מתוק...” אני מבחינה במבט המפקפק שלו. “באמת. הייתה שם חתולה.”

”בתוך הבניין?”

”כן.” אני מזעיפה את פניי. “היא קפצה על העגלה. גרמה לארגזים ליפול.”

הוא מהנהן, בלתי משוכנע בעליל. נהדר – עכשיו הוא חושב שאני ממציאה חתולה.

רגע. האם אני אכן ממציאה את החתולה? האם הזיתי? האם אני – “אני יכול לעזור לך במשהו?”

”אה.” אני מגרדת באחורי ראשי. “לא. רציתי רק, אה, להגיד לך כמה אני מתרגשת שנעבוד שוב יחד.” הוא לא עונה מיד, ומחשבה איומה חולפת בראשי: ליווי לא זוכר אותי. אין לו מושג מי אני. “אממ, היינו באותה מעבדה באוניברסיטת פיטסבורג. אני הייתי בשנה ראשונה כשאתה סיימת. לא הייתה לנו חפיפה ארוכה, אבל...”

לסתו מתהדקת, ומייד מתרפה. “אני זוכר,” הוא אומר. “אה, יופי.” זאת הקלה. היה קצת משפיל אם האויב המושבע שלי מלימודי הדוקטורט היה שוכח מי אני. “חשבתי שאולי שכחת, אז –” “ההיפוקמפוס שלי מתפקד היטב.” הוא מביט הצידה ומוסיף, “חשבתי שתהיי בוואנדרבילט. עם שרייבר.”

אני מופתעת שהוא יודע על זה. כשתכננתי לעבוד במעבדה של שרייבר, המעולה שבמעולות בתחום, ליווי עזב כבר מזמן את אוניברסיטת פיטסבורג. הנקודה הזו, כמובן, חסרת משמעות, כי אחרי הארועים שהתרחשו לפני שנתיים, עשיתי הכול כדי למצוא תפקיד אחר. אבל אני לא אהבת לחשוב על התקופה ההיא. אז אני אומרת, “לא,” ושומרת על קול נייטרלי כדי לא לחשוף חולשה. “אני במכונים הלאומיים. עובדת תחת טרכור סלייט. אבל גם הוא מצוין.” הוא ממש לא. ולא רק משום שהוא נהנה להזכיר לי שלנשים יש מוח קטן יותר משל גברים.

”מה שלום טים?”

טוב – זאת שאלה אכזרית. אני יודעת בוודאות שלטים ולליווי

יש שיתופי פעולה מתמשכים. הם אפילו הנחו יחד פאנל בכנס המרכזי בתחום שלנו בשנה שעברה, מה שאומר שליווי יודע שטים ואני ביטלנו את החתונה. וחוץ מזה, הוא בטח יודע מה שטים עשה לי. מהסיבה הפשוטה שכולם יודעים מה שטים עשה לי. שותפים למעבדה, חברי סגל, מנקים, האישה שיושבת בעמדת הסנדוויצ'ים בקפטריה של האוניברסיטה – כולם ידעו. הרבה לפני שאני ידעתי.

אני מכריחה את עצמי לחייך. "טוב. שלומו טוב." אני בספק אם זה שקר. אחרי הכול, אנשים כמו שטים תמיד נוחתים על הרגליים. בניגוד לאנשים כמוני, שנוחתים על התחת המטאפורי שלהם, שוברים את עצם הזנב, ומשלמים במשך שנים את החשבונות של הטיפול הרפואי. "היי, מה שאמרת קודם, על הַרְכָּס הַזֵּוּיִתִּי... לא התכוונתי להיות גסת רוח. דיברתי בלי לחשוב."

"זה בסדר."

"אני מקווה שאתה לא כועס. לא התכוונתי לחרוג מסמכותי."

"אני לא כועס."

אני נועצת מבט בפניו. הוא לא נראה כועס. מצד שני, הוא גם לא נראה לא־כועס. הוא פשוט נראה כמו ליווי: רב־עוצמה בדרכו השקטה, בלתי ניתן לקריאה, לא מחבב אותי בכלל.

"יופי. נהדר." עיניי נופלות על שרירי הזרוע הגדולים שלו, ואז על אגרופו. הוא שוב מהדק אותו. כנראה שד"ר וורד־תחת עדיין שונא אותי. שיהיה. בעיה שלו. אולי יש לי הילה בעייתית. זה לא משנה – הגעתי לכאן כדי לעשות עבודה, ואני אעשה אותה. אני זוקפת את כתפיי. "גאי עשה לי קודם סיור. שמתי לב ששום חלק מהציוד שלנו לא הגיע עדיין. מה הערכת הזמן לגבי זה?"

שפתיו נלחצות זו לזו. "אנחנו עובדים על זה. אעדכן אותך."

"אוקיי. עוזרת המחקר שלי ואני לא יכולות לעשות שום דבר עד שהמחשבים שלנו יגיעו, אז כמה שיותר מוקדם, יותר טוב."

"אעדכן אותך," הוא חוזר בקצרה.

"מעולה. מתי אנחנו יכולים להיפגש כדי לדון על בלינק?"

"תשלחי לי מייל עם הזמנים שמתאימים לך."

"כל הזמנים מתאימים לי. עד שהציוד שלי יגיע אין לי תוכנית עבודה, אז –
 "תשלחי לי מייל, בבקשה." הטון שלו, הנוקשה והסבלני, צורח
 אני מבוגר שמתעסק עם ילדה בעייתית, אז אני לא ממשיכה להתעסק.
 "בסדר. אשלח." אני מהנהנת, מנופפת לו נפנוף פרידה רפה, ופונה
 ללכת.

אני כבר ממש מצפה לעבוד עם הבחור הזה במשך שלושה חודשים.
 אני אוהבת שמתייחסים אליי כמו אל חתיכת מוך מהקורקבן, במקום
 כאל נכס רב ערך לצוות. זאת הסיבה שעשיתי דוקטורט במדעי המוח:
 כדי להשיג מעמד של מטרד מעיק ולזכות ליחס מתנשא מהוורדר-
 תחתים של העולם. למזלי הרב –

"יש עוד משהו," הוא אומר. אני מסתובבת בחזרה ומרימה אליו
 את ראשי. הבעת פניו מסוגרת כתמיד, ו – למה לעזאזל התחושה
 הזאת של הירך שלו נמצאת שוב במוח שלי? לא עכשיו, מחשבות
 פולשניות.

"בבניין דיסקברי יש קוד לבוש."
 המילים שלו לא שוקעות מייד. ואז הן שוקעות, ואני מסתכלת
 למטה, אל הבגדים שלי. לא יכול להיות שהוא מתכוון אליי, נכון? אני
 לובשת ג'ינס וחולצת בד. הוא לובש ג'ינס וחולצת טריקו עם הדפס
 של המרתון של יוסטון (אלוהים, הוא בטח אחד מאותם אנשים דוחים
 שמפרסמים את סטטיסטיקות האימונים שלהם ברשתות החברתיות).
 "כן?" אני מעודדת אותו, בתקווה שיסביר את עצמו.

"פירסינג, צבעי שיער מסוימים, סוגים מסוימים של... איפור, הם
 בלתי קבילים." אני רואה שענינו נופלות על אחת הצמות שגולשות
 על כתפי ואז נודדות למעלה, אל נקודה כלשהי מעל לראשי. כאילו
 הוא לא יכול לסבול להביט בי יותר מאשר לשבריר שנייה. כאילו
 המראה שלי, הקיום שלי, פוגע בו. "אני אדאג שקיילי תשלח אלייך
 את ספר ההנחיות."

"...בלתי קבילים?"

"נכון."

"ואתה אומר לי את זה כי...?"

"צייתי לקוד הלבוש, בבקשה."

אני רוצה לבעוט לו בשוקיים. או אולי לתת לו אגרוף. לא – מה שאני באמת רוצה זה לתפוס לו את הסנטר ולהכריח אותו להסתכל עוד קצת על מה שהוא מחשיב, ללא ספק, בתור הפנים המגעילות והמכוערות שלי. במקום זה, אני מניחה את ידי על מותני ומחייכת. "זה מעניין." אני שומרת על קול נעים. כי אני אדם נעים, לכל הרוחות. "מפני שחצי מהצוות שלך לובשים טרנינג או מכנסיים קצרים, יש להם קעקועים נראים לעין, ולארוך, אני חושבת שככה קוראים לו, יש עגיל הרחבה באוזן. זה גורם לי לתהות אם יש כאן אולי מוסר כפול שקשור למגדר."

הוא עוצם את עיניו, כאילו הוא מנסה לאסוף את עצמו. כאילו הוא מנסה לדכא גל של כעס. כעס על מה? הפירסינג שלי? השיער שלי? דמותי בכללי? "פשוט תדאגי לציית לקוד הלבוש."

אני לא מאמינה על הזין הדפוק הזה. "אתה רציני?"

הוא מהנהן. לפתע פתאום אני כועסת מכדי להישאר בקרבתו. "בסדר גמור. מעתה והלאה אני אעשה מאמץ להיראות קבילה." אני עושה סיבוב וחוזרת לחדר הישיבות. אם הכתף שלי מתחככת קצת בחזה שלו בדרך לשם, אני לא מסוגלת להתנצל, כי אני מתרכזת כולי במאמץ לא לתקוע לו ברך בביצים.

הפיתול הפאראהיפוקמפּלוי: חשד

היום השני שלי בבלינק טוב כמעט כמו היום הראשון.
 "מה זאת אומרת שאנחנו לא יכולות להיכנס למשרד שלנו?"
 "אמרתי לך. מישהו חפר סביבו תעלת מגן ומילא אותה בתנינים.
 ודובים. ועשים זוללי בשר." אני מביטה ברוסיו בשתיקה והיא נאנחת,
 ומעבירה את תג הזיהוי שלה בקורא שליד הדלת. הוא מהבהב באור
 אדום ומשמיע צליל מונוטוני. "התגים שלנו לא עובדים."
 אני מגלגלת את עיניי. "אלך לחפש את קיילי. היא בטח יכולה
 לסדר את זה."
 "לא!"
 היא נשמעת מבוהלת באופן כל כך לא אופייני לה, שאני מרימה
 גבה. "לא?"
 "אל תתקשרי לקיילי. בואי פשוט... נשבור את הדלת. בספירה של
 שלוש? אחת, שתיים –"
 "למה שאני לא אתקשר לקיילי?"

"ככה." הגרון שלה עולה ויורד. "אני לא אוהבת אותה. היא מכשפה. היא עלולה להטיל קללה על המשפחות שלנו. לכל הבנים הבכורים שלנו תהיה ציפורן חודרנית, במאות השנים הבאות."

"חשבתי שאת לא רוצה ילדים?"

"אני לא רוצה. אני דואגת לך, בוס."

אני מטה את ראשי. "רו, זאת מכת שמש? שאני אקנה לך כובע? יוסטון הרבה יותר חמה מבולטימור –"

"אולי אנחנו צריכות פשוט לחזור הביתה. זה לא כאילו שהציוד שלנו נמצא פה. מה אנחנו הולכות לעשות בכלל?"

היא מתנהגת כל כך מוזר. למען האמת, היא תמיד מוזרה. "טוב, הבאתי את הלפטופ שלי, אז אנחנו יכולות – או, גאי!"

"היי. יש לכן זמן לענות לי על כמה שאלות?"

"בוודאי. אתה יכול להכניס אותנו למשרד שלנו? התגים שלנו לא עובדים."

הוא פותח את הדלת ומייד שואל אותי על גריייה מוחית ותפיסה מרחבית, וכך חולפת יותר משעה. "זה עלול להיות מורכב להגיע למבני עומק, אבל אנחנו יכולים למצוא דרכים עוקפות," אני אומרת לו לקראת הסוף. בינינו פרוס גיליון נייר מלא בדיאגרמות ובמוחות משורטטים. "ברגע שהציוד יגיע, אני אוכל להראות לך." אני נושכת את פנים הלחי שלי, מהססת. "היי, אני יכולה לשאול אותך שאלה?"

"קשה?"

"לא, אני –"

"יופי, כי אני מעדיף שאלות קלות."

אני מחייכת. גאי מזכיר לי קצת את בן דודי הבריטי – כובש לבבות אמיתי, חיוך מקסים. "כנ"ל. אני... יש סיבה שהציוד הננירולוגי עוד לא כאן?"

אני יודעת שליווי אמור להיות איש הקשר שלי, אבל אחרי שלושה מיילים שלא נענו אני כבר לא יודעת איך לגרום לו להשיב. להשתמש בפונט שונה? לכתוב בצבעי יסוד?

"הממ." גאי נושך את שפתיו ומביט סביבו. רוסיו מקודרת על

הלפטופ שלה, כשהאִירפודס נעוצים באוזניה. "שמעתי את קיילי אומרת שזו בעיה של הרשאה."

"הרשאה?"

"כדי שהכספים ישולמו והציוד החדש יובא הנה, כמה אנשים צריכים לחתום על אישור."

אני מזעיפה את פניי. "מי צריך לחתום?"

"טוב, בוריס. הממונים עליו. ליווי, כמובן. מה שלא יהיה העיכוב,

אני בטוח שהוא יסדר את זה במהרה."

הסיכוי שליווי הוא האחראי לעיכוב הוא כמו הסיכוי שאני אטעה במילוי טופסי המס שלי (כלומר, גבוה מאוד), אבל אני לא אומרת את

זה. "אתה מכיר אותו הרבה זמן? את ליווי, הכוונה."

"שנים. הוא היה קרוב מאוד אל פיטר. אני חושב שזאת הסיבה

שליווי הגיש מועמדות לבלִינק." אני רוצה לשאול מי זה פיטר, אבל

נראה שגאי מניח שאני כבר יודעת. זה מישהו שפגשתי אתמול? אני

כל כך גרועה בשמות. "הוא מהנדס פנטסטי וראש צוות נהדר. הוא

היה במעבדת ההינע הסילוני כשאני הייתי במשימת החלל הראשונה

שלי. אני יודע שהם הצטערו שהוא עבר משם."

אני מזעיפה פנים. הבוקר חלפתי על פניו בזמן ששוחח עם

המהנדסים, וכולם צחקו ממהו שהוא בדיוק אמר, על איזה ספורט

שמעורב בו כדור. אני בוחרת להאמין שהם רק התחנפו אליו. אוקיי,

הוא טוב בעבודה שלו, אבל לא ייתכן שאוהבים אותו בתור בוס, נכון?

לא את ד"ר הוד וורדיותו, עם האופי העיקש והאישיות הסגורית.

ואם כבר מדברים, למה לעזאזל הם החליטו להעביר מישהו ממעבדת

ההינע הסילוני במקום לתת לגאי לעמוד בראש הפרויקט?

זה חייב להיות עונש משמיים. בטח בעטתי בהמון כלבלבים בגלגול

הקודם. אולי הייתי דרקולה.

"ליווי בחור טוב, ממש יך גאי. וגם חבר טוב. יש לו טנדר, והוא

עזר לי לעבור אחרי שהאקסית שלי גירשה אותי מהבית." כדור שיש

לו טנדר. כדור שהוא נוהג ברכב עם טביעת רגל אקולוגית עצומה,

שבטח אחראי למותם של עשרים שחפים מדי יום. בזמן שהוא זולל

את הסופגנייה הטבעונית שלי. "וגם, לפעמים אנחנו עושים יחד בייביסיטר במפגשי משחק. לשתות בירה ולדבר על באטלסטאר גלקטיקה משפר מאוד את החוויה של שמירה על שתי בנות שש שמתוכחות מי מהן תהיה מואנה."

פי נפער. מה? לליווי יש ילדה? ילדה אנושית?

"אין לך מה לדאוג בקשר לציוד, בי. ליווי יטפל בזה. הוא נהדר בלהיזז דברים." גאי קורץ לי וקם על רגליו. "אני כבר מחכה לראות מה אתן, גאוניות שכמותכן, תמציאו."

ליווי יטפל בזה.

אני מתכוננת בגאי היוצא מהמעבדה ותוהה אם מישהו אמר אי פעם מילים מפחידות יותר.

עובדה מעניינת בקשר אליי: אני אדם די רגוע, אבל במקרה יש לי פנטזיות אלימות מאוד.

אולי זו אמיגדלה פעילה מדי. אולי זה יותר מדי אסטרוגן. אולי זה היעדרו של מודל חיקוי הורי בשנים המעצבות שלי. אני לא יודעת מה הגורם, אבל העובדה נשארת בעינה: לפעמים אני חולמת בהקיץ שאני רוצחת אנשים.

וב'לפעמים' אני מתכוונת, לעיתים קרובות.

וב'אנשים' אני מתכוונת, ליווי וורד.

הזיתי את הפנטזיה הראשונה שלי עליו ביומי השלישי בנאס"א, כשדמיינתי שאני מחסלת אותו באמצעות רעל. אסתפק במוות מהיר ונטול כאבים, כל עוד אוכל לעמוד בגב זקוף מעל גווייתו נטולת החיים, לבעוט בצלעותיו ולהכריז "זה בגלל שלא ענית על אף אחד משבעת המיילים שלי." ואז אדרוך בטבעיות על אחת מכפות ידיו הענקיות ואוסיף, "וזה בגלל שאף פעם לא היית במשרד שלך כשניסיתי לתפוס אותך שם." זו פנטזיה נחמדה. היא מעודדת אותי בזמני הפנוי, שהוא... מצוי בשפע. כי היכולת שלי לבצע את עבודתי תלויה ביכולת שלי לעשות גרִייה מגנטית למוחות, וזו תלויה בהגעה של הציוד הארוך.

ביום הרביעי, אני משוכנעת שליווי זקוק לכמה דקירות בסכין חד. אני אורבת לו במטבח המשותף בקומה השנייה, שם הוא מוזג קפה לתוך ספל של מלחמת הכוכבים עם תמונה של יודה הילד. הכיתוב על הספל אומר, *יודה רבה למהנדס הכי טוב בעולם*, וזה כל כך מתוק ומקסים, שזה לא מגיע לו. לרגע קל אני תוהה אם הוא קנה את הספל לעצמו, או שזו מתנה מהילדה שלו. אם זו מתנה ממנה, אז גם לא מגיעה לו הילדה הזאת.

"היי." אני משעינה את מותני על הכיור ומחייכת אליו. אלוהים, הוא כל כך גבוה. ורחב. הוא עץ אלון בן אלף שנה. למישהו עם גוף כזה לא מתאים שיהיה ספל של חנונים. "מה שלומך?"

ראשו נרכן בפתאומיות כדי להביט בי, ולשבריר שנייה יש פאניקה בעיניו. לכוד. המבט הופך במהירות לחוסר ההבעה הרגיל, אבל לא לפני שידו רועדת. חלק מהקפה נשפך מעבר לשפת הכוס, והוא כמעט עושה לעצמו כוויות מדרגה שלישית.

אני טרול מערות. כל כך לא נעים להיות במחיצתי, שאני גורמת לו להיות מסורבל. הכוח הזה שיש לי.

"היי," הוא אומר, ומייבש את עצמו במגבת נייר. שום כסדר. שום ומה שלומך? שום בחיי, יש לחות איומה היום. אני נאנחת בתוכי. "יש חדש בקשר לציוד?"

"אנחנו עובדים על זה."

מדהים עד כמה הוא טוב בלהסתכל אליי בלי באמת להסתכל עליי. אם זה היה ענף אולימפי, הייתה לו מדליית זהב והתמונה שלו הייתה מופיעה על אריות של דגני בוקר.

"למה בעצם הוא עוד לא פה? יש בעיות עם המימון של המכונים הלאומיים?"

"הרשאות. אבל אנחנו –"

"עובדים על זה, כן." אני עדיין מחייכת. מנומסת באופן רצחני. במה שנוגע לחיזוק חיובי, מדע המוח הוא ברור מאוד: זה הכול עניין של דופמין. "להרשאות של מי אנחנו מחכים?"

השרירים שלו, רבים ועצומים, מתקשחים. "של כמה אנשים."

עיניו נופלות עליי ואז על אצבעי, שמסובכת את הטבעת של סבתא שלי. הן קופצות מייד הצידה.

"מי חסר לנו? אולי אני יכולה לדבר איתם. לראות אם אני יכולה לזרוז את העניינים."
"לא."

כן. ברור. "אני יכולה לראות את התוכניות של האב־טיפוס? לרשום כמה הערות?"
"הן על השרת. יש לך גישה לשם."

"באמת? שלחתי לך אימייל על זה, ובערך –"
טלפון מצלצל בכיס שלו. הוא בודק את זהות המתקשר ועונה ב"היי" רך לפני שיש לי הזדמנות להמשיך. אני שומעת קול נשי מהעבר השני. ליווי לא מביט בי כשהוא מסמן בשפתיו, "סליחה", וחומק אל מחוץ למטבח. אני נשארת לבד.
לבד עם החלומות שלי על דקירה אפשרית.

ביום החמישי, הפנטזיות שלי ממשיכות להתפתח. אני הולכת למשרד שלי, סוחבת מיכל רזרבי בשביל בר המים, ושוקלת ללא התלהבות להשתמש בו כדי להטביע את ליווי (השיער שלו נראה ארוך מספיק כדי להיאחז בו בזמן שאני דוחפת לו את הראש מתחת למים, אבל אני יכולה גם לקשור סדן לצווארו). ואז אני שומעת קולות מבפנים, ועוצרת כדי להאזין.

טוב, בסדר: לצותת.

"– ביוסטון?" שואלת רוסיו.

"חמש או שש שנים, עונה קול עמוק. הקול של ליווי.

"וכמה פעמים ראית את לָה יורֶנָה?"

פאווה. "זאת האישה מהאגדה?"

"לא אישה," היא אומרת בכוז. "רוח רפאים של גבירה גבוהה עם שיער כהה. גבר פגע בה, והיא הטביעה את ילדיה בתור נקמה. עכשיו היא לובשת לבן, כמו כלה, ובוכה על גדות נחלים ונהרות בכל הדרום."

"כי היא מתחרטת על זה?"

"לא. היא מנסה למשוך עוד ילדים אל מקווי מים ולהטביע אותם. היא מדהימה. אני רוצה להיות היא."

צחקו הרך של ליווי מפתיע אותי. וגם הטון שלו. חמים. מתגרה בעדינות. מה לעזאזל? "לא היה לי את, אהממ, העונג, אבל אני יכול להמליץ על מסלולי טיול קרובים שיש בהם מים. אני אשלח לך מייל." מה קורה? למה הוא משוחח? כמו אדם נורמלי? לא בנהמות, או הנהונים, או שברי מילים קטועות, אלא במשפטים אמיתיים? ולמה הוא מבטיח לשלוח מיילים? הוא יודע איך עושים את זה? ולמה, למה, למה אני חושבת על איך שהוא הצמיד אותי אל הקיר המטופש? שוב? "זה יהיה נפלא. בדרך כלל אני נמנעת מהטבע, אבל אני מוכנה להתייצב באומץ מול אור שמש ואוויר נקי למען הסלבריטי האהובה עליי."

"אני לא חושב שהיא מתאימה להגדרה של –"
אני פוסעת לתוך המשרד ונעצרת, המומה מהמראה הכי יוצא דופן שראיתי מעולם.

ד"ר. ליווי. וורד. מחייך.

כפי הנראה, ד"ר וורד־תחת יודע לחייך. אל אנשים. יש לו את שרירי הפנים הדרושים לכך. על אף שבשנייה שאני נכנסת פנימה, דוהה החיוך הנערי שלו עם הגומות, ועיניו מתקדרות. אולי הוא יכול לחייך רק אל אנשים מסוימים? אולי אני פשוט לא נחשבת ל'אנשים'?

"בוקר, בוס." רוסיו מנפנפת אליי מהשולחן שלה. "ליווי הכניס אותי פנימה. התגים שלנו עדיין לא עובדים."
"תודה, ליווי. יש לך מושג מתי הם יעבדו?"

ירוק קרחוני. האם ירוק יכול להיות קרחוני? הירוק שבעיניו בהחלט מצליח. "אנחנו עובדים על זה." הוא עושה את דרכו אל הדלת, ואני חושבת שהוא עומד לעזוב, אבל במקום זה הוא אוחד במיכל הרזרבי שסחבתי לכאן, מרים אותו ביד אחת – יד! אחת! (1) – ומציב אותו על בר המים.

"אתה לא חייב ל –"

"זאת לא בעיה," הוא אומר. צריך לשלוח אותו לכלא בגלל איך שנראים שרירי הזרועות שלו. לפחות לזמן קצר. וגם, בבקשה לכלוא אותו על זה שהוא מסתלק לפני שאני יכולה לשאול אם הציוד שלנו יגיע אי פעם, אם הוא אי פעם יענה לי על המיילים, אם אי פעם אהיה ראויה למשפט מורכב, שבנוי מכמה איברים.

"בוס?"

אני מסתובבת אל רוסיו באיטיות. היא מביטה בי, סקרנית. "כן?"

"אני לא חושבת שליווי מחבב אותך במיוחד."

אני נאנחת. אני לא צריכה לערב את רוסיו באיבה המוזרה הזאת בינינו – קצת מפני שנראה לי שזה לא מקצועי, וקצת מפני שאני לא יודעת מה היא תפלוט ברגע הכי לא מתאים. מצד שני, אין טעם להכחיש את מה שברור ובוולט. "אנחנו מכירים מקודם. ליווי ואני."

"את מתכוונת, לפני שהכרזת בפני כולם שהוא גרוע במדעי

המוח?"

"כן."

"אני מבינה."

"באמת?"

"ברור. שניכם חלקתם פרשיית אהבה לוהטת שהתקררה לאיטה, והשיא היה כשתפסת את ליווי בחיבוק אינטימי עם המשרת שלכם, דקרת אותו בבטנו שישים ותשע פעמים והשארת אותו למות – רק כדי להגיע ליוסטון ולגלות, לתדהמתך, שהוא עדיין חי."
אני זוקפת את ראשי. "את באמת חושבת ששני מדענים יכולים להרשות לעצמם להעסיק משרת?"

היא מהרהרת בעניין. "אוקיי, החלק הזה הוא לא מציאותי."

"ליווי ואני היינו יחד בלימודי הדוקטורט. ואנחנו –" באמת שאין לי מושג איך לנסח את זה בצורה דיפלומטית. אני רוצה להגיד "לא שידרנו על אותו גל," אבל מעולם לא היה שום גל לשדר עליו. מעולם לא הייתה בינינו תקשורת, כי הוא מנע אותה או התחמק ממנה. "הוא אף פעם לא היה מעריץ שלי."

היא מהנהנת כאילו היא יכולה להבין לליבו. הנחשה הקטנה. אני אוהבת אותה. "הוא שנא אותך ממבט ראשון, או שזה קרה לו בהדרגה?"

"הוא, אה –" אני עוצרת בפתאומיות.

האמת היא שאין לי מושג. אני מנסה לשחזר במוחי את הפגישה הראשונה שלי איתו, אבל אני לא מצליחה להיזכר בה. זה בטח היה ביום הראשון שלי בלימודי הדוקטורט, כשטים ואני הצטרפנו למעבדה של סאם, אבל אני לא זוכרת. הוא היה עוין באופן לא ברור הרבה לפני התקרית במשרד של סאם, כשהוא סירב לשתף פעולה, אבל אני לא יכולה לשים את האצבע על הנקודה בה זה התחיל. מעניין. אני מניחה שטים או אנני יכולים לדעת. רק שהייתי מעדיפה לגווע לאיטי מהרעלת קובלט מאשר לדבר עם מישהו מהם.

"אני לא בטוחה." אני מושכת בכתפיי. "שילוב של שניהם?"

"האם לשנאה של ליווי אלייך יש קשר לעובדה שביליתי עכשיו

שבוע בטיקטוק כי אין לי מחשב נורמלי לעבוד עליו?"

אני צונחת בכבודת כביסאי. אני חושדת שבהחלט יש קשר בין שני הדברים, אבל זה לא שאני יכולה להוכיח את זה, או יודעת מה לעשות לגבי זה. זה מצב ייחודי. שקלתי לדבר עם אנשים אחרים כאן בנאס"א, או אפילו במכונים הלאומיים, אבל הם רק יציינו שליווי צריך אותי כדי שהפרויקט יצלח, ושהמחשבה שהוא מבצע חבלה עצמית רק כדי לחבל כי היא מגוחכת. הם עלולים אפילו לחשוב שאני האשמה, כי לא הוכחתי את עצמי עדיין בתור ראשת הפרויקט.

יש עוד משהו שצריך לקחת בחשבון. משהו שאני לא רוצה להגיד בקול רם, או אפילו לחשוב עליו בתוך ראשי, אבל הנה זה: אם הקריירה שלי היא שתיל צעיר, של ליווי היא עץ באובך. היא יכולה לשאת הרבה יותר. יש לו היסטוריה של מענקים שהושלמו ושיתופי פעולה מוצלחים. כישלון של בלינק יהיה בשבילו מהמורה בדרך, ובשבילי, תאונת דרכים עם הרס טוטאלי של המכונית.

אני מתנהגת כמו פרנאידית? כנראה. אני צריכה להיגמל מקפה ולהפסיק לבלות את לילותיי בתכנון מותו של ליווי. הוא גר בתוך

הראש שלי בלי לשלם שכר דירה. ובה בעת, הוא אפילו לא יודע מה שם המשפחה שלי.

"אני לא יודעת, רו", אני נאנחת. "ייתכן שיש קשר בין הדברים? או שלא?"

"המממ." היא מתנדנדת לאחור בכיסאה. "אני תוהה אם זה יועיל להצביע על כך שתוכנית הנקמה שלו תפגע לא רק בסיכויי הקריירה שלך, אלא גם בקריירה של עוברת אורח תמימה. עוברת האורח התמימה, אגב, זו אני."

אני מבליעה חיוך. "תודה שהבהרת את זה." "את יודעת מה את צריכה לעשות?"

"בבקשה אל תגידי 'לדקור אותו בבטן שישים ותשע פעמים.'"
"לא התכוונתי להגיד את זה. זאת עצה טובה מכדי לבזבז אותה עלייך. לא, את צריכה לשאול את @מה מארי הייתה עושה. בטוויטר. מכירה אותה?"

אני קופאת. הלחיים שלי מתחממות. אני בוחנת את פניה של רוסיו, אבל הן קודרות ומשועממות כמו תמיד. לרגע אני שוקלת להגיד "אף פעם לא שמעתי עליה", אבל זה נשמע כמו פיצוי יתר. "כן."
"תיארת לי לעצמי, כי את מעריצה כזאת של מארי קירי. יש לך, כאילו, שלושה זוגות של גרביים עם מארי קירי." יש לי שבעה זוגות, אבל אני רק מהמהמת באופן לא מחייב. "את יכולה לציין למארי עם הבעיה שלך. היא תציין בחזרה ותיתן לך עצה. אני שואלת אותה כל הזמן."

"היא שואלת? באמת? מהטוויטר המקצועי שלך?"
"לא, אני פותחת פרופילים מזויפים. אני לא רוצה שאנשים אחרים ידעו על העניינים הפרטיים שלי."
"למה?"

"אני מתלוננת המון. למשל, עלייך."
אני מנסה לא לחייך. זה קשה מאוד. "מה עשיתי?"
"הארוחות הטבעוניות המוכנות שאת אוכלת כל הזמן ליד השולחן שלך?"

”כן?”

”יש להן ריח של פלוצים.”

באותו לילה אני גוררת כיסא החוצה אל המרפסת ומביטה במתקן
להאכלת יונקי דבש, הנטוש באופן מדכא, בזמן שאני מנסה לנסח
שאלה באופן מעורפל ככל האפשר.

@מה מארי הייתה עושה... אם היא הייתה חושדת שלשותף
שלה לעבודה יש טינה נגדה, והוא מחבל בפרויקט המשותף
שלהם?

כשזה מבוטא במילים זה נשמע טיפשי, ואני לא מסוגלת אפילו ללחוץ
על 'שלח'. במקום זה, אני בודקת בגוגל אם אני בגיל שבו יש סיכון
להתפרצות פרנויה – שיט, כן – ומתקשרת לרייקה, לעדכן אותה
באירועים האחרונים.

”מה זאת אומרת, כמעט מתת? ראית את כל חייך חולפים
מול עינייך? חשבת עליי? על החתולים שמעולם לא אימצת? על
האהבה שמעולם לא הרשית לעצמך להעניק? פירקת את גדר הבי-
טחון?”

אני לא יודעת למה אני מתעקשת לספר לאחותי על כל דבר קטן
ומשפיל שקורה לי. החיים שלי מביכים מספיק גם בלי הפרשנות
האכזרית שלה. ”לא חשבתי על כלום.”

”חשבת על מארי קירי, נכון?” רייקה צוחקת. ”מוזרה שכמותך.

איך הוורד־תחת הצליח להציל אותך? מאיפה הוא הגיע?”
למעשה, זאת שאלה טובה. אין לי מושג איך הוא הצליח להתערב

כל כך מהר. ”כנראה עניין של המקום הנכון, בזמן הנכון.”

”ועכשיו את חייבת לו. לאויב המושבע שלך. זה מקסים.”

”את נהנית מזה הרבה יותר מדי.”

”בי־צ’ית, לימדתי דקדוק גרמני במשך יום שלם, תמורת שלושים
אירו. מגיע לי ליהנות.”

אני נאנחת. המתקן שלי להאכלת יונקי דבש עדיין ריק באופן

מדכדך, וליכי נצבט. אני מתגעגעת לפיניאס. אני מתגעגעת לפיצי'פקעס שאגרתי בדירה שלי בבת'סדה, שגרמו לה להיראות כמו בית. אני מתגעגעת לרייקה – לראות אותה, לחבק אותה, להיות באותו אזור זמן איתה. אני מתגעגעת לסופרמרקט שבו אני יודעת איפה נמצאים הזיתים. אני מתגעגעת לעיסוק במדע. אני מתגעגעת לתחושת ההתעלות שחשתי במשך שלושת ימי החגיגות שלי, כשחשבתי שבלינק יהיה הזדמנות של פעם בחיים. אני מתגעגעת לזמן שבו לא הייתי צריכה לבדוק בגוגל אם אני עוברת התקף פסיכוטי.

"אני משוגעת? ליווי באמת מחבל לי בעבודה?"

"את לא משוגעת. אם היית משוגעת, גם אני הייתי. גנים וכאלה." בהכירי את רייקה, זה לא נשמע לי מרגיע. בכלל. "אבל עד כמה שהוא מתעב אותך, קשה להאמין שהוא מחבל לך בעבודה. רמה כזאת של שנאה מצריכה כל כך הרבה מאמץ, מחויבות ומוטיבציה, שבעיקרון זאת אהבה. אני בספק אם אכפת לו עד כדי כך. אני מנחשת שהוא סתם מתנהג כמו זין ולא עוזר לך באופן פעיל. ולכן את צריכה לנהל איתו שיחה רגועה אך תקיפה."

אני נאנחת שוב. "את כנראה צודקת."

"כנראה?"

אני מחייכת. "סביר להניח."

"הממ. ספרי לי על גאי האסטרונוט. גאי האסטרונוט חמוד?"

"הוא נחמד."

"אה. אז, לא חמוד?"

כשאני הולכת לישון, אני משוכנעת שרייקה צודקת. אני צריכה להיות תקיפה יותר בדרישותיי. יש לי תוכנית לשבוע הבא: אם ביום שני בבוקר עוד לא יהיה זמן הגעה משוער לציוד שלי, אני הולכת להתעמת עם ליווי בצורה מנומסת ולהגיד לו להפסיק עם השטויות. אם הדברים יתדרדרו, איים עליו שאלבש שוב את השמלה. ברור שזה הקריפטונייט שלו. אני פתוחה לאפשרות לעשות כביסה בכל ערב ולחשוף אותו לשמלה במשך כל השהות שלי ביוסטון.

אני מחייכת אל התקרה, חושבת שלפעמים יש יתרונות בלהיות מורדת. אני מתהפכת, וכשהסדינים מרשרשים, אני כמעט במצב רוח טוב. אופטימיות זהירה. בלינק יהיה בסדר; אני אדאג לזה. ואז יום שני קורה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן